

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 19349/2557

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 75, พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 110, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 115, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 226

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 บัญญัติให้จ่ายสินบนและรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาลสั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งริบไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล เมื่อของกลางที่ยึดได้ในคดีนี้เป็นวิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 บัญญัติให้บรรดาสິงที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 70 ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ กรณีจึงไม่อาจนำวิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลให้แก่ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับได้ และแม้จะยังมีวิธีบางส่วนที่ไม่ทราบตัวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งเจ้าพนักงานได้ยึดไว้เป็นของกลางด้วยก็ตาม แต่เมื่อวิธีดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น หากมีการนำออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลก็จะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและไม่ขัดต่อกฎหมายให้กระทำได้ จึงไม่อาจนำวิธีนั้นออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 วรรคหนึ่ง ได้ แม้การจ่ายสินบนและรางวัลในกรณีของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นไม่อาจขายได้ พระราชบัญญัติดังกล่าวมาตรา 7 วรรคสอง จะให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลก็ตาม แต่เมื่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 โดยไม่ปรับ ตามระวางโทษที่มาตรา 27 ทวิ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติไว้ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับเป็นเงิน 4 เท่า ราคาของซึ่งรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงไม่มีเงินค่าปรับที่จะส่งจ่ายเป็นสินบนร้อยละสามสิบของค่าปรับแก่ผู้นำจับและจ่ายเป็นรางวัลร้อยละสิบห้าของค่าปรับแก่เจ้าพนักงานผู้จับตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 31, 70, 75 และ 76 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108, 110 และ 115 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้

กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8 และ 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 และ 83 ให้ตีความที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 11 ของกลางจำนวน 33,466 แผ่น ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ รับผิดชอบที่เหลือทั้งหมด และจ่ายเงินค่าปรับกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ กับส่งจ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 6 ที่ 7 หรือที่ 13 และที่ 15 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 7 หรือที่ 13 และที่ 15 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 6 และที่ 7 หรือที่ 13 ว่าโจทก์ร่วมที่ 1 ถึงที่ 7 ตามลำดับ และเรียกผู้เสียหายที่ 15 ว่า โจทก์ร่วมที่ 8

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเรียงกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับความผิดฐานมีไว้เพื่อขายซึ่งสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและความผิดฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรของผู้อื่นเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ลงโทษจำคุกคนละ 1 ปี ส่วนความผิดฐานความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ จำคุกคนละ 1 ปี รวมจำคุกคนละ 2 ปี ให้ตีความของกลางที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งหมดตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ และรับผิดชอบของกลางที่เหลือทั้งหมด ค่าขออื่นให้ยก และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์จำเลยที่ 1 และที่ 3 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า คดีสำหรับจำเลยที่ 2

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมิได้อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามฟ้อง คดีสำหรับจำเลยที่ 2 จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ข้อเท็จจริงที่โจทก์ โจทก์ร่วมทั้งแปด กับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่โต้แย้งกันในชั้นอุทธรณ์รับฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุพันตำรวจโท ภพกานต์ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ สำนักทรัพย์สินทางปัญญา กรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีการลักลอบนำดีวีดีภาพยนตร์ ดีวีดีเพลง และดีวีดีเกมคอมพิวเตอร์ซึ่งทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเข้ามาที่จังหวัดหนองคาย จึงแจ้งโจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งน่าจะเป็นผู้เสียหายให้มาแจ้งความร้องทุกข์ หลังจากนั้นวันที่ 3 ธันวาคม 2548 พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกพร้อมด้วยนายนิรัญ ผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดเดินทางไปที่จังหวัดหนองคายและขอให้ศาลจังหวัดหนองคายออกหมายค้นบ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4

ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ของจำเลยที่ 3 ซึ่งสายลับ
แจ้งว่าเป็นสถานที่เก็บตัวที่ลักลอบนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
โดยขอเข้าตรวจค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา ซึ่งสายลับแจ้งว่าจะมีการนำ
ตัวที่ทำการขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาเก็บไว้ในบ้านดังกล่าว แต่ในวันที่ขอหมายค้นพันตำรวจโทภพ
กานต์ได้รับแจ้งจากสายลับเมื่อเวลาประมาณ 19 นาฬิกา ว่ามีการลักลอบขนตัวที่ทำการขึ้นโดย
ละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาในจังหวัดหนองคายแล้ว พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกจึงแบ่งกำลังออกเป็น
2 ชุด โดยชุดที่หนึ่งมีพันตำรวจโทบรรพต เป็นหัวหน้าชุดให้ไปเฝ้าอยู่ที่ปากซอยเทศบาล 6 ส่วน
อีกชุดหนึ่งจะคอยเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ที่บริเวณใกล้บ้านเลขที่ 313 ต่อมาเวลาประมาณ 4 นาฬิกา
ของวันที่ 4 ธันวาคม 2548 พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกสามารถจับจำเลยที่ 1 ได้ในขณะที่ขับ
รถยนต์กระบะยี่ห้อมิตซูบิชิ หมายเลขทะเบียน กค 8565 หนองคาย ซึ่งบรรทุกตัวที่ทำการขึ้นโดย
ละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ที่หน้าปากซอยเทศบาล 6 โดย
รถยนต์กระบะที่จำเลยที่ 1 ขับมานั้นมีชื่อจำเลยที่ 2 เป็นผู้เช่าซื้อและมีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้าประกัน
การเช่าซื้อ เจ้าพนักงานตำรวจจึงยึดตัวที่และรถยนต์ดังกล่าวเป็นของกลาง โดยตัวที่ของกลาง
บางส่วนมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรกับสินค้าตัวที่
ในจำพวก 9 ของโจทก์รวมทั้งที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ปรากฏอยู่ด้วย คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตาม
อุทธรณ์ของโจทก์ว่า คำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่สั่งยก
คำขอให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับชอบหรือไม่ ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า
ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับมีสิทธิได้รับสินบนและรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการ
ปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 6 และ 7 ศาลจึงต้องสั่งให้จ่ายสินบนและรางวัลแก่
ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว นั้น เห็นว่า มาตรา 7 แห่ง
พระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้จ่ายสินบนและรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาล
สั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งริบไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระ
ต่อศาล เมื่อของกลางที่ยึดได้ในคดีนี้เป็นตัวที่ทำการขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งตามพระราชบัญญัติ
ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 บัญญัติให้บรรดาสิ่งที่ได้ทำการขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอัน
เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 70 ตกเป็นของ
เจ้าของลิขสิทธิ์ กรณีจึงไม่อาจนำตัวที่ทำการขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมทั้งแปดและของ
ผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลให้แก่ผู้นำจับและ
เจ้าพนักงานผู้จับได้ และแม้จะยังมีตัวที่บางส่วนที่ไม่ทราบตัวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งเจ้าพนักงาน
ได้ยึดไว้เป็นของกลางด้วยก็ตาม แต่เมื่อตัวที่ดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำการขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นหาก
มีการนำออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัล ก็จะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและ
ไม่มีข้อยกเว้นตามกฎหมายให้กระทำได้ จึงไม่อาจนำตัวที่นั้นออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบน
และรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา
7 วรรคหนึ่ง ได้ แม้การจ่ายสินบนและรางวัลในกรณีของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นไม่อาจขายได้และ
พระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 7 วรรคสอง จะให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลก็ตาม แต่
เมื่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1
และที่ 3 โดยไม่ปรับตามระวางโทษที่มาตรา 27 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469
บัญญัติไว้ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับเป็นเงิน 4 เท่า ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงไม่มีเงินค่าปรับที่จะส่งจ่ายเป็นสินบนร้อยละสามสิบของค่าปรับแก่ผู้นำจับ

และจ่ายเป็นรางวัลร้อยละสิบห้าของค่าปรับแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ได้ ที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางไม่ได้สั่งให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 และมาตรา 8 จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ว่า พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอว่ามีน้ำหนักและเหตุผลเพียงพอให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ดังนี้

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาได้หรือไม่ เห็นว่า โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมีพยานโจทก์พยานผู้จับกุมจำเลยที่ 1 มาเบิกความเป็นพยานยืนยันว่า ก่อนจับจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2548 พยานได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีบุคคลชื่อเจ้แดงจะลักลอบนำวีดีโอที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นจากประเทศ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมาเก็บไว้ที่บ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นบ้านของจำเลยที่ 3 เพื่อส่งเข้ากรุงเทพมหานคร ต่อมาวันที่ 3 ธันวาคม 2548 พยานเดินทางไปขอหมายค้นบ้านดังกล่าวเพื่อทำการค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา ตามหมายค้น แต่เมื่อเวลาประมาณ 19 นาฬิกา ของวันที่ขอหมายค้น พยานได้รับแจ้งจากสายลับว่าเริ่มมีการลักลอบขนวีดีโอที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นในวันดังกล่าวโดยใช้เรือข้ามแม่น้ำโขงแล้วนำไปเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 ซึ่งอยู่ห่างจากที่จอดเรือประมาณ 200 ถึง 300 เมตร โดยสายลับแจ้งด้วยว่าเมื่อมีการขนวีดีโอมาเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 แล้วจะขนเข้ากรุงเทพมหานครในวันเดียวกันด้วย พยานกับพวกจึงไปชุมนุมที่บริเวณใกล้บ้านของจำเลยที่ 3 ห่างกันประมาณ 200 เมตร แล้วพยานแยกตัวไปพบกับสายลับเพื่อดูการขนของขึ้นจากเรือ จากนั้นพยานกลับมาจุดที่ชุมนุมครั้งแรกโดยใช้กล้องส่องทางไกลและเห็นหน้าบ้านของจำเลยที่ 3 เปิดไฟสว่างมีคนเดินเข้าออก แต่ไม่สามารถเข้าตรวจค้นได้เนื่องจากหมายค้นระบุให้ค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 ตั้งแต่เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา พยานเฝ้าดูจนเวลาประมาณ 3 นาฬิกา ของวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เห็นรถยนต์กระบะยี่ห้อมิตซูบิชิรุ่นจิวกอน สีขาว หมายเลขทะเบียน กค 8565 หนองคาย แล่นเข้าไปที่บ้านของจำเลยที่ 3 จนเวลาประมาณ 4 นาฬิกา ของวันเดียวกันจึงแล่นออกไป พยานจึงวิทยุแจ้งให้พวกที่เฝ้าอยู่ที่ปากซอยเทศบาล 6 สกัจัดจับรถยนต์คันดังกล่าวแล้วเดินทางไปสมทบพยานพบจำเลยที่ 1 และนางสาวสุมิตรา ภริยาจำเลยที่ 1 กับกล่องกระดาษสีน้ำตาลใส่วีดีโอที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นประมาณ 30 ถึง 40 กล่อง ในรถตอนกลางและตอนท้าย พยานสอบถามจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 รับว่ารับจ้างขนวีดีโอดังกล่าวไปส่งที่กรุงเทพมหานคร โดยมีเจ้แดงเป็นผู้ว่าจ้างและวีดีโอดังกล่าวนำมาจากประเทศ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ขณะตรวจค้นรถยนต์คันดังกล่าวพยานผู้รับมอบอำนาจโจทก์ร่วมทั้งแปดอยู่ด้วยและร่วมในการตรวจค้นโดยพยานผู้รับมอบอำนาจยืนยันว่าวีดีโอที่ตรวจค้นพบเป็นวีดีโอที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ และที่ปกหรือหีบห่อยังปรากฏ

เครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของผู้เสียหายต่างๆ ด้วย

พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติราชการตามหน้าที่ และ
เบิกความเกี่ยวกับการสืบสวนวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดคดีนี้ได้อย่างละเอียดเป็นขั้นเป็น
ตอน โดยเมื่อพยานได้รับแจ้งจากสายลับแล้วก็แจ้งให้โจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งน่าจะเป็นผู้เสียหายทราบ
เพื่อให้โจทก์ร่วมที่ 1 มาแจ้งความร้องทุกข์ไว้ก่อน จากนั้นพยานได้เดินทางไปยังศาลจังหวัด
หนองคายเพื่อขอหมายค้นบ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรี
เชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ของจำเลยที่ 3 ก่อน โดยเดินทางไปพร้อมกับนายนิรุธซึ่งเป็น
ผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดด้วย ทั้งก่อนวางแผนจับกุมพยานยังได้ไปดูที่เกิดเหตุก่อน 2
ถึง 3 ครั้ง ดังนั้น การที่พันตำรวจโทภพกานต์ได้แจ้งให้พวกเจ้าพนักงานตำรวจสกัดจับจำเลยที่ 1
ซึ่งเป็นผู้รับจ้างขนสัตว์ที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นได้ในรถยนต์ที่แล่นออกมาจากบ้านของ
จำเลยที่ 3 ในวันเกิดเหตุที่หน้าปากซอยบ้านของจำเลยที่ 3 หลังจำเลยที่ 1 ขนสัตว์ที่ทำขึ้นโดย
ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 ย่อมแสดงให้เห็นว่า การจับกุมจำเลยที่ 1 เกิด
จากการที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกได้ซุ่มดูเหตุการณ์ที่บริเวณใกล้บ้านของจำเลยที่ 3 มา
ตลอดโดยใช้กล้องส่องทางไกลตามที่เบิกความจริง ส่วนที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า การที่พันตำรวจโท
ภพกานต์กับพวกไม่เข้าจับกุมจำเลยที่ 1 หลังขนสัตว์ที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นออกจาก
บ้านของจำเลยที่ 3 ทันที จึงไม่มีเหตุผลให้เชื่อว่าพันตำรวจโทภพกานต์ไปซุ่มดูเหตุการณ์ที่บ้านของ
จำเลยที่ 3 จริงนั้น เห็นว่า เมื่อพันตำรวจโทภพกานต์เบิกความว่า ขณะพยานซุ่มดูเหตุการณ์ที่จุด
ซุ่มดูซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของจำเลยที่ 3 ประมาณ 200 ถึง 300 เมตร พยานต้องใช้กล้องส่องทางไกล
ดูเหตุการณ์ ด้วยระยะห่างจากจุดซุ่มดูถึงประมาณ 200 ถึง 300 เมตร ดังกล่าวจึงเป็นการยากที่พัน
ตำรวจโทภพกานต์กับพวกจะเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ที่หน้าบ้านของจำเลยที่ 3 ทันทีทันใดนั้นได้ พัน
ตำรวจโทภพกานต์จึงต้องสั่งการทางวิทยุให้ชุดจับกุมซึ่งตั้งซุ่มอยู่ที่ปากซอยบ้านของจำเลยที่ 3
เข้าทำการสกัดและจับกุมจำเลยที่ 1 การปฏิบัติการของพันตำรวจโทภพกานต์ดังกล่าวเป็นเรื่อง
ปกติธรรมดาของการวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดทั่วไปที่ต้องมีการแบ่งหน้าที่กันทำ นอกจากนี้
พันตำรวจโทภพกานต์ยังเบิกความเกี่ยวกับสภาพภายนอกบ้านของจำเลยที่ 3 ได้อย่างละเอียดว่า
บ้านของจำเลยที่ 3 มีหลังคาสีแดงมีทางเข้าออกหลังบ้าน ทั้งยังถ่ายภาพบ้านของจำเลยที่ 3 ไว้ด้วย
ดังนั้น การที่พันตำรวจโทภพกานต์ไม่ได้จับจำเลยที่ 1 ทันทีที่หน้าบ้านของจำเลยที่ 3 จึงหาใช่ข้อ
พิรุธสงสัยที่จะทำให้พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอมาเกี่ยวกับการซุ่มดู
เหตุการณ์ไม่มีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังดังอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ไม่ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า
พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกซุ่มดูเหตุการณ์ที่บ้านของจำเลยที่ 3 และเห็นจำเลยที่ 1 ขับรถขน
สัตว์ที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกติ
ดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของโจทก์ร่วมที่
4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ของกลางออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 จริง ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า
จำเลยที่ 3 ไม่ได้มีชื่อเล่นว่าแดงตามที่สายลับแจ้ง แต่มีชื่อเล่นว่าเพียร ทั้งรูปร่างและลักษณะของเจ้า
แดงตามที่นางสาวสมิตราภรรยาจำเลยที่ 1 ให้การต่อพนักงานสอบสวนก็ไม่ตรงกับรูปร่างลักษณะ
ของจำเลยที่ 3 นั้น เห็นว่า แม่นางสาวสมิตราเคยให้การในชั้นสอบสวนครั้งแรกเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม
2548 ว่า เจ้าแดงอายุประมาณ 38 ปี สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างผอมสูง ไขมันยาวประป่า
ผิวดำแดง รูปหน้ากลม ตาเล็กชั้นเดียว จมูกไม่โด่ง คิ้วธรรมดาไม่ต่อ หวีผมแสดด้านซ้ายหูทาง
เล็กน้อย ริมฝีปากบาง อย่างอื่นปกติ เห็นหน้าหรือรูปถ่ายอีกครั้งพยานจำได้ อยู่ตำบลพานพร้าว
อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย บ้านของเจ้าแดงเป็นบ้านชั้นเดียวเนื้อที่ประมาณ 100

ตารางวา สามี้เจ้แดงเป็นเจ้าพนักงานตำรวจชื่อเล่นว่าจำยาว อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรศรีเชียงใหม่ เจ้แดงมีอาชีพขายของเด็กเล่น เสื้อผ้า และดีวีดีภาพยนตร์โดยนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวโดยหลบเลี่ยงภาษี และนางสาวสุมิตราได้ให้การอีกครั้งในวันที่ 26 ธันวาคม 2548 หลังจากพนักงานสอบสวนให้นางสาวสุมิตราดูภาพถ่ายในบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นเรียกกันว่าเจ้แดง อายุ 40 ปี มีรูปร่างสันทัด สูงประมาณ 155 ถึง 160 เซนติเมตร ไขมันยาวประบ่า บางครั้งก็รวบผมและหวีแสกด้านซ้าย หน้ารูปไข่ ตาสองชั้น กันคิ้วให้บางคิ้วไม่ต่อ จมูกและหูกปกติ หน้าผากไม่กว้าง ปากไม่หนา ไม่บาง คางมน ผิวขาวเหลืองพูดภาษาอีสาน มีอาชีพค้าส่งของเด็กเล่น เสื้อผ้า และชุดชั้นในสำเร็จรูปที่นำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และนำดีวีดีภาพยนตร์ส่งให้แก่ลูกค้ามีสามี้ชื่อนายชัยณรงค์หรือจำยาว แม้คำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราครั้งหลังจะแตกต่างกับที่ให้การในครั้งแรกเกี่ยวกับเรื่องรูปร่างลักษณะของเจ้แดงหรือจำเลยที่ 3 อยู่บ้าง แต่ข้อเท็จจริงอื่นๆ นางสาวสุมิตราก็ยังคงให้การยืนยันในครั้งหลังเหมือนกับที่ให้การไว้ในครั้งแรกว่าเจ้แดงหรือจำเลยที่ 3 อายุ 40 ปี ซึ่งใกล้เคียงกับที่ให้การครั้งแรกว่า อายุ 38 ปี และมีสามี้เป็นเจ้าพนักงานตำรวจชื่อจำยาว กับมีอาชีพขายของเด็กเล่น เสื้อผ้า และดีวีดีภาพยนตร์ซึ่งนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเหมือนกับที่ให้การไว้ในครั้งแรก ทั้งเมื่อนางสาวสุมิตรามาเบิกความต่อศาลก็สามารถชี้ตัวจำเลยที่ 3 ในห้องพิจารณาได้ถูกต้อง คำให้การในชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราซึ่งแม้จะมีข้อแตกต่างระหว่างคำให้การในครั้งแรกและครั้งหลังในเรื่องลักษณะรูปร่างของจำเลยที่ 3 จึงไม่ถึงกับเป็นข้อพิรุธที่ทำให้คำให้การดังกล่าวไม่น่าหนักใจรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดว่าจำเลยที่ 3 คือบุคคลที่มีชื่อเล่นว่าเจ้แดงตามที่นางสาวสุมิตราให้การในชั้นสอบสวน นอกจากนี้ ในชั้นพิจารณานางสาวสุมิตราก็ยังเบิกความตอบคำถามค้านทนายจำเลยที่ 3 ด้วยว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าเพียรและชื่อแดงด้วย ดังนั้น ข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าเพียรเพียงชื่อเดียวไม่มีชื่อเล่นว่าแดง โดยในชั้นพิจารณามีเพียงตัวจำเลยที่ 3 มาเบิกความลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดสนับสนุนจึงไม่น่าหนักใจและเหตุผลให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดในส่วนที่นำสืบว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าแดง ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 เกิดจากการจูงใจของเจ้าพนักงานตำรวจที่ให้คำมั่นสัญญาว่าจะไม่ดำเนินคดีแก่นางสาวสุมิตรา และคำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราเป็นคำขัดทอดเพื่อให้ตนพ้นผิด จึงนำมารับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ไม่ได้ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านางสาวสุมิตราเป็นเพียงภริยาจำเลยที่ 1 ซึ่งนั่งรถมาด้วยกันขณะจำเลยที่ 1 ถูกจับและไม่ได้ถูกฟ้องดำเนินคดีนี้ด้วย คำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราตามบันทึกคำให้การลงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 จึงไม่ใช่คำขัดทอดของผู้กระทำความผิดด้วยกันและสามารถนำมารับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดได้ ส่วนคำให้การของจำเลยที่ 1 นั้น แม้จำเลยที่ 1 จะเบิกความว่าจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเนื่องจากเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งว่าหากจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพจะปล่อยนางสาวสุมิตราไป แต่ไม่ปรากฏว่านางสาวสุมิตราเบิกความสนับสนุนในข้อนี้ด้วย จึงมีเพียงจำเลยที่ 1 มาเบิกความลอยๆ ไม่มีเหตุผลพอให้เชื่อว่าคำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จะเกิดจากการจูงใจของพนักงานสอบสวน อันเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบ และต้องห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ

การชำระระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 เมื่อบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 มี รายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการรับจ้างชนดิวิดีที่ทำงานโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นจากบุคคลที่มี ชื่อเล่นว่าเจ้แดงหรือจำเลยที่ 3 รวมทั้งมีรายละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณ อายุ อาชีพ ที่อยู่ของ เจ้แดง และชื่อสามีกับอาชีพของสามีเจ้แดงซึ่งเป็นเรื่องยากที่จำเลยที่ 1 จะปั้นแต่งขึ้นเองได้ในวันที่ ถูกจับและสอบสวน แม้คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ตาม จะเป็นคำชัดทอดถึงจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ว่าจ้างให้จำเลยที่ 1 ชนดิวิดีที่ทำงานโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมทั้งแปดและของ ผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกดิวิดีดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้า จดทะเบียนในราชอาณาจักรของโจทก์รวมทั้งที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ของกลางก็ตาม แต่ก็มีใช้คำ ชัดทอดเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นความผิด คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังเป็น พยานหลักฐานประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์รวมทั้งแปดเพื่อลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ นอกจากนี้ โจทก์และโจทก์รวมทั้งแปดยังมีหลักฐานการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ตาม แผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล ซึ่งระบุว่า จำเลยที่ 1 ได้ติดต่อทางโทรศัพท์กับ โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 ซึ่งในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 3 ยอมรับว่าเป็นหมายเลข โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จริง โดยจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของ จำเลยที่ 3 จำนวน 2 ครั้ง และจำเลยที่ 1 ยังใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลขอื่นซึ่งเจ้าของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวก็ได้โทรศัพท์ติดต่อไปยังหมายเลข โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 อีกทอดหนึ่งด้วย แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ร่วมกัน กระทำความผิดโดยมีเครือข่ายร่วมกัน และแผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคลนี้ โจทก์และโจทก์ รวมทั้งแปดมีนางสาวสิริกัญญา เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษซึ่งเป็นผู้จัดทำแผนผังข้อมูล การใช้โทรศัพท์บุคคลมาเบิกความยืนยันถึงความถูกต้องของข้อมูลดังกล่าวอีกด้วย เมื่อจำเลยที่ 3 ยอมรับตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 ลงวันที่ 27 เมษายน 2549 ว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 เป็นหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จริง แต่จำเลยที่ 3 กลับอุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 3 ได้เลิกใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 นาน แล้วโดยไม่ปรากฏจากพยานหลักฐานของจำเลยที่ 3 ว่าได้เลิกใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข ดังกล่าวจริงหรือไม่อย่างไร คงยกขึ้นกล่าวอ้างลอยๆ ในอุทธรณ์เท่านั้น จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลย ที่ 3 อุทธรณ์ว่า แผนผังแสดงข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล ซึ่งจัดทำขึ้นโดยเจ้าพนักงานกรม สอบสวนคดีพิเศษเป็นการตรวจหรือการเปิดเผยสิ่งสื่อสารที่บุคคลมีติดต่อกันอันจะกระทำมิได้ ทั้งไม่ใช่การกระทำโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเพื่อรักษา ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงเป็นการฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลข 049562914 ที่ตรวจสอบเป็นของจำเลยที่ 1 และมีการขยายการตรวจสอบไปยัง หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จำเลยที่ 1 ติดต่อซึ่งรวมถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 ของจำเลยที่ 3 ด้วยนั้น เป็นการตรวจสอบหาพยานหลักฐานเพื่อนำมาใช้ยืนยันการกระทำความผิด ของจำเลยที่ 1 และที่ 3 อันเป็นการที่เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษปฏิบัติราชการไป ตามหน้าที่เพื่อปราบปรามผู้กระทำความผิดต่อกฎหมาย การตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ ที่จำเลยที่ 1 ติดต่อซึ่งรวมถึงหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 ด้วยตามแผนผังแสดง ข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล จึงเป็นการกระทำไปตามหน้าที่ของเจ้าพนักงานเพื่อรักษา

ความสงบเรียบร้อยของประชาชน มิใช่การกระทำที่ฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 36 อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่เจ้าพนักงานทำเอกสาร ดัง อุตธรณ์ของจำเลยที่ 3 แต่อย่างใด นอกจากนี้ ข้อที่จำเลยที่ 3 อุตธรณ์ว่า จำเลยที่ 3 เป็นเพียง ผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับชนดีวีดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเนื่องจาก จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เช่าซื้อรู้จักกับสามีจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ จำเลยที่ 3 จึงเข้า คำประกันแทนสามีนั้น เห็นว่า เป็นข้ออ้างลอยๆ และไม่มีเหตุผลสนับสนุนให้เห็นถึงความจำเป็น ดังกล่าว แม้การเป็นผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวไม่ใช่พยานหลักฐานที่ยืนยันการ กระทำความผิดของจำเลยที่ 3 โดยตรง แต่ก็ยังเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึง ความเกี่ยวพันของจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เก็บดีวีดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และเป็นผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขับรถไปส่งดีวีดีดังกล่าวที่กรุงเทพมหานคร การเข้าคำประกันการ เช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวจึงเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่สนับสนุนให้พยานหลักฐานที่โจทก์และ โจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอทั้งหมดมีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังได้มั่นคงและรับฟังได้โดยปราศจาก ข้อควรสงสัยว่าจำเลยที่ 3 เป็นผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขับรถยนต์ชนของกลางซึ่งเป็นดีวีดีที่สร้างขึ้นโดย ละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกติดีวีดีดังกล่าวมี เครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรกับสินค้าดีวีดีในจำพวก 9 ของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 และเป็นดีวีดีที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิ ได้เสียภาษีอากรและมีเจตนาหลีกเลี่ยงอากรสำหรับของนั้น จำเลยที่ 3 จึงมีความผิดตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ดังนี้

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษา อุตธรณ์ของจำเลยที่ 3 ทุกข้อ ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุตธรณ์ของจำเลยที่ 1 ว่า กรณีมีเหตุสมควรรื้อการลงโทษ จำคุกแก่จำเลยที่ 1 หรือไม่ เห็นว่า ตามพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่รับจ้างชนดีวีดีที่สร้างขึ้นโดย ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนใน ราชอาณาจักรของผู้อื่นจำนวนมากถึง 33,466 แผ่น ซึ่งดีวีดีดังกล่าวเป็นของที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามา ในราชอาณาจักรโดยมีเจตนาหลีกเลี่ยงอากร การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึง เป็นเรื่องร้ายแรงเพราะเป็นการกระทำความผิดที่มุ่งแต่จะได้รับความจำคุกอันเป็นประโยชน์ส่วนตน โดยไม่คำนึงถึงการกระทำความผิดของตนว่าจะเป็นการบ่อนทำลายเศรษฐกิจของชาติและสังคม โดยรวม ทั้งจำเลยที่ 1 ไม่ได้สำนึกในการกระทำความผิดของตนโดยให้การปฏิเสธและต่อสู้คดี และจำเลยที่ 1 ยังมีพฤติการณ์รับจ้างชนดีวีดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นมาก่อนจนถูก ดำเนินคดีมาแล้ว แต่ไม่เข็ดหลาบ ดังนั้น แม้จำเลยที่ 1 จะเป็นเพียงผู้รับจ้างและไม่เคยได้รับโทษ จำคุกมาก่อนกับมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัวก็ตาม แต่เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งการ กระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวแล้ว กรณียังไม่มีเหตุสมควรให้รื้อการลงโทษจำคุกแก่จำเลย ที่ 1 ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 โดยไม่รื้อการลงโทษนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ เห็นพ้องด้วย อุตธรณ์ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 และฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 19349/2557 พนักงานอัยการจังหวัดหนองคายโจทก์บริษัท

ทเวนตี เซ็นจูรี ฟ็อกซ์ พิล์ม คอร์ปอเรชัน กับพวกโจทก์ร่วมนายครสวรรค์หรือตุ้ย ศรีนุกูล กับพวกจำเลย พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 ม. 7, 8 พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ม. 75 พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 ม. 27 ทวิพ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 บัญญัติให้จ่ายสินบนและรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาลสั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งริบไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล เมื่อของกลางที่ยึดได้ในคดีนี้เป็นวิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 บัญญัติให้บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 70 ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ กรณีจึงไม่อาจนำวิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปด และของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลให้แก่ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับได้ และแม้จะยังมีวิธีบางส่วนที่ไม่ทราบตัวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งเจ้าพนักงานได้ยึดไว้เป็นของกลางด้วยก็ตาม แต่เมื่อวิธีดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น หากมีการนำออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลก็จะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และไม่มีข้อยกเว้นตามกฎหมายให้กระทำได้ จึงไม่อาจนำวิธีนี้นั้นออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 วรรคหนึ่ง ได้ แม้การจ่ายสินบนและรางวัลในกรณีของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นไม่อาจขายได้ พระราชบัญญัติดังกล่าวมาตรา 7 วรรคสอง จะให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลก็ตาม แต่เมื่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 โดยไม่ปรับ ตามพระราชบัญญัติมาตรา 27 ทวิ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติไว้ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับเป็นเงิน 4 เท่า ราคาของซึ่งรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงไม่มีเงินค่าปรับที่จะส่งจ่ายเป็นสินบนร้อยละสามสิบของค่าปรับแก่ผู้นำจับและจ่ายเป็นรางวัลร้อยละยี่สิบห้าของค่าปรับแก่เจ้าพนักงานผู้จับตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 31, 70, 75 และ 76 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108, 110 และ 115 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8 และ 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 และ 83 ให้วิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 11 ของกลางจำนวน 33,466 แผ่น ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ ริบวิธีที่เหลือทั้งหมด และจ่ายเงินค่าปรับกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ กับส่งจ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 6 ที่ 7 หรือที่ 13 และที่ 15 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 7 หรือที่ 13 และที่ 15 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 6 และที่ 7 หรือที่ 13 ว่าโจทก์ร่วมที่ 1 ถึงที่ 7 ตามลำดับ และเรียกผู้เสียหายที่ 15 ว่า โจทก์ร่วมที่ 8 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3

มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเรียงกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับความผิดฐานมีไว้เพื่อขายซึ่งสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและความผิดฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรของผู้อื่นเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ลงโทษจำคุกคนละ 1 ปี ส่วนความผิดฐานความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ จำคุกคนละ 1 ปี รวมจำคุกคนละ 2 ปี ให้ดีวีดีของกลางที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งหมดตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ และริบดีวีดีของกลางที่เหลือทั้งหมด ค่าขออื่นให้ยก และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์จำเลยที่ 1 และที่ 3 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า คดีสำหรับจำเลยที่ 2

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมิได้อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามฟ้อง คดีสำหรับจำเลยที่ 2 จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ข้อเท็จจริงที่โจทก์ โจทก์ร่วมทั้งแปด กับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่โต้แย้งกันในชั้นอุทธรณ์รับฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุพันตำรวจโทภพกานต์ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ สำนักทรัพย์สินทางปัญญา กรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีการลักลอบนำดีวีดีภาพยนตร์ ดีวีดีเพลง และดีวีดีเกมคอมพิวเตอร์ซึ่งทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเข้ามาที่จังหวัดหนองคาย จึงแจ้งโจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งน่าจะเป็นผู้เสียหายให้มาแจ้งความร้องทุกข์ หลังจากนั้นวันที่ 3 ธันวาคม 2548 พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกพร้อมด้วยนายนิรุธ ผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดเดินทางไปที่จังหวัดหนองคายและขอให้ศาลจังหวัดหนองคายออกหมายค้นบ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ของจำเลยที่ 3 ซึ่งสายลับแจ้งว่าเป็นสถานที่เก็บดีวีดีที่ลักลอบนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยขอเข้าตรวจค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา ซึ่งสายลับแจ้งว่าจะมีการนำดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาเก็บไว้ในบ้านดังกล่าว แต่ในวันที่ขอหมายค้นพันตำรวจโทภพกานต์ได้รับแจ้งจากสายลับเมื่อเวลาประมาณ 19 นาฬิกา ว่ามีการลักลอบขนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาในจังหวัดหนองคายแล้ว พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกจึงแบ่งกำลังออกเป็น 2 ชุด โดยชุดที่หนึ่งมีพันตำรวจโทบรรฑูรย์ เป็นหัวหน้าชุดให้ไปเฝ้าอยู่ที่ปากซอยเทศบาล 6 ส่วนอีกชุดหนึ่งจะคอยเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ที่บริเวณใกล้บ้านเลขที่ 313 ต่อมาเวลาประมาณ 4 นาฬิกาของวันที่ 4 ธันวาคม 2548 พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกสามารถจับจำเลยที่ 1 ได้ในขณะที่ขับรถยนต์กระบะยี่ห้อมิตซูบิชิ หมายเลขทะเบียน กค 8565 หนองคาย ซึ่งบรรทุกดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ที่หน้าปากซอยเทศบาล 6 โดยรถยนต์กระบะที่จำเลยที่ 1 ขับมานั้นมีชื่อจำเลยที่ 2 เป็นผู้เช่าซื้อและมีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้าประกันการเช่าซื้อ เจ้าพนักงานตำรวจจึงยึดดีวีดีและรถยนต์ดังกล่าวเป็นของกลาง โดยดีวีดีของกลาง

บางส่วนมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรกับสินค้าตัวดี
ในจำพวก 9 ของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ปรากฏอยู่ด้วย คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตาม
อุทธรณ์ของโจทก์ว่า คำพิพากษาศาลทฤษฎีเส้นทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่สั่งยก
คำขอให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับชอบหรือไม่ ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า
ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับมีสิทธิได้รับสินบนและรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการ
ปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 6 และ 7 ศาลจึงต้องสั่งให้จ่ายสินบนและรางวัลแก่
ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว นั้น เห็นว่า มาตรา 7 แห่ง
พระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้จ่ายสินบนและรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาล
สั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งริบไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระ
ต่อศาล เมื่อของกลางที่ยึดได้ในคดีนี้เป็นตัวดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งตามพระราชบัญญัติ
ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 บัญญัติให้บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอัน
เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 70 ตกเป็นของ
เจ้าของลิขสิทธิ์ กรณีจึงไม่อาจนำตัวดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของ
ผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลให้แก่ผู้นำจับและ
เจ้าพนักงานผู้จับได้ และแม้จะยังมีตัวดีบางส่วนที่ไม่ทราบตัวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งเจ้าพนักงาน
ได้ยึดไว้เป็นของกลางด้วยก็ตาม แต่เมื่อตัวดีดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นหาก
มีการนำออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัล ก็จะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและ
ไม่มีข้อยกเว้นตามกฎหมายให้กระทำได้ จึงไม่อาจนำตัวดีนั้นออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบน
และรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา
7 วรรคหนึ่ง ได้ แม้การจ่ายสินบนและรางวัลในกรณีของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นไม่อาจขายได้และ
พระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 7 วรรคสอง จะให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลก็ตาม แต่
เมื่อศาลทฤษฎีเส้นทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1
และที่ 3 โดยไม่ปรับตามระวางโทษที่มาตรา 27 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469
บัญญัติไว้ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับเป็นเงิน 4 เท่า ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงไม่มีเงินค่าปรับที่จะส่งจ่ายเป็นสินบนร้อยละสามสิบของค่าปรับแก่ผู้นำจับ
และจ่ายเป็นรางวัลร้อยละสิบห้าของค่าปรับแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จ
ในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ได้ ที่
ศาลทฤษฎีเส้นทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางไม่ได้สั่งให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและ
รางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด
พ.ศ.2489 มาตรา 7 และมาตรา 8 จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย
ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ว่า พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำสืบมามีน้ำหนักและ
เหตุผลเพียงพอให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537
มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83
พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และ
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ
ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ดังที่
ศาลทฤษฎีเส้นทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาได้หรือไม่ เห็นว่า โจทก์และ
โจทก์ร่วมทั้งแปดมีพยานตำรวจไทยพยานผู้จับกุมจำเลยที่ 1 มาเบิกความเป็นพยานยืนยันว่า ก่อน

จับจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2548 พยานได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีบุคคลชื่อเจ้แดงจะลักลอบนำดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นจากประเทศ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมาเก็บไว้ที่บ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นบ้านของจำเลยที่ 3 เพื่อส่งเข้า

กรุงเทพมหานคร ต่อมาวันที่ 3 ธันวาคม 2548 พยานเดินทางไปขอหมายค้นบ้านดังกล่าวเพื่อทำการค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา ตามหมายค้น แต่เมื่อเวลาประมาณ 19 นาฬิกา ของวันที่ขอหมายค้น พยานได้รับแจ้งจากสายลับว่าเริ่มมีการลักลอบขนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นในวันดังกล่าวโดยใช้เรือข้ามแม่น้ำโขงแล้วนำไปเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 ซึ่งอยู่ห่างจากที่จอดเรือประมาณ 200 ถึง 300 เมตร โดยสายลับแจ้งด้วยว่าเมื่อมีการขนดีวีดีมาเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 แล้วจะขนเข้ากรุงเทพมหานครในวันเดียวกันด้วย พยานกับพวกจึงไปชุมนุมที่บริเวณใกล้บ้านของจำเลยที่ 3 ห่างกันประมาณ 200 เมตร แล้วพยานแยกตัวไปพบกับสายลับเพื่อดูการขนของขึ้นจากเรือ จากนั้นพยานกลับมาจุดที่ชุมนุมครั้งแรกโดยใช้

กล้องส่องทางไกลและเห็นหน้าบ้านของจำเลยที่ 3 เปิดไฟสว่างมีคนเดินเข้าออก แต่ไม่สามารถเข้าตรวจค้นได้เนื่องจากหมายค้นระบุให้ค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 ตั้งแต่เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา พยานเฝ้าดูจนเวลาประมาณ 3 นาฬิกา ของวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เห็นรถยนต์กระบะยี่ห้อมิตซูบิชิ รุ่นจิวกอน สีขาว หมายเลขทะเบียน กค 8565 หนองคาย แล่นเข้าไปที่บ้านของจำเลยที่ 3 จนเวลาประมาณ 4 นาฬิกา ของวันเดียวกันจึงแล่นออกไป พยานจึงวิทยุแจ้งให้พวกที่เฝ้าอยู่ที่ปากซอยเทศบาล 6 สก๊ตจับรถยนต์คันดังกล่าวแล้วเดินทางไปสมทบพยานพบจำเลยที่ 1 และนางสาวสุมิตรา ภริยาจำเลยที่ 1 กับกล่องกระดาษสีน้ำตาลใส่ดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นประมาณ 30 ถึง 40 กล่อง ในรถตอนกลางและตอนท้าย พยานสอบถามจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 รับว่ารับจ้างขนดีวีดีดังกล่าวไปส่งที่กรุงเทพมหานคร โดยมีเจ้แดงเป็นผู้ว่าจ้างและดีวีดีดังกล่าวนำมาจากประเทศ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ขณะตรวจค้นรถยนต์คันดังกล่าวนายนิรัฐผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดอยู่ด้วยและร่วมในการตรวจค้นโดยนายนิรัฐชี้และยืนยันว่าดีวีดีที่ตรวจค้นพบเป็นดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ และที่ปกหรือหีบห่อยังปรากฏ

เครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของผู้เสียหายต่างๆ ด้วยพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติราชการตามหน้าที่ และเบิกความเกี่ยวกับการสืบสวนวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดคดีนี้ได้อย่างละเอียดเป็นขั้นเป็นตอน โดยเมื่อพยานได้รับแจ้งจากสายลับแล้วก็แจ้งให้โจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งน่าจะเป็นผู้เสียหายทราบเพื่อให้โจทก์ร่วมที่ 1 มาแจ้งความร้องทุกข์ไว้ก่อน จากนั้นพยานได้เดินทางไปยังศาลจังหวัดหนองคายเพื่อขอหมายค้นบ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ของจำเลยที่ 3 ก่อน โดยเดินทางไปพร้อมกับนายนิรัฐซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดด้วย ทั้งก่อนวางแผนจับกุมพยานยังได้ไปดูที่เกิดเหตุก่อน 2 ถึง 3 ครั้ง ดังนั้น การที่พันตำรวจโทภพกานต์ได้แจ้งให้พวกเจ้าพนักงานตำรวจสก๊ตจับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้รับจ้างขนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นได้ในรถยนต์ที่แล่นออกมาจากบ้านของจำเลยที่ 3 ในวันเกิดเหตุที่หน้าปากซอยบ้านของจำเลยที่ 3 หลังจำเลยที่ 1 ขนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 ย่อมแสดงให้เห็นว่า การจับกุมจำเลยที่ 1 เกิดจากการที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกได้ชุมนุมเหตุการณ์ที่บริเวณใกล้บ้านของจำเลยที่ 3 มาตลอดโดยใช้กล้องส่องทางไกลตามที่เบิกความจริง ส่วนที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า การที่พันตำรวจโท

ภพกานต์กับพวกไม่เข้าจับกุมจำเลยที่ 1 หลังชนคดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 ทันที จึงไม่มีเหตุผลให้เชื่อว่าพันตำรวจโทภพกานต์ไปชุมนุมเหตุการณ์ที่บ้านของจำเลยที่ 3 จริงนั้น เห็นว่า เมื่อพันตำรวจโทภพกานต์เบิกความว่า ขณะพยานชุมนุมเหตุการณ์ที่จุดชุมนุมซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของจำเลยที่ 3 ประมาณ 200 ถึง 300 เมตร พยานต้องใช้กล้องส่องทางไกลดูเหตุการณ์ ด้วยระยะห่างจากจุดชุมนุมถึงประมาณ 200 ถึง 300 เมตร ดังกล่าวจึงเป็นการยากที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกจะเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ที่หน้าบ้านของจำเลยที่ 3 ทันทีทันใดนั้นได้ พันตำรวจโทภพกานต์จึงต้องสั่งการทางวิทยุให้ชุดจับกุมซึ่งตั้งอยู่ที่ปากซอยบ้านของจำเลยที่ 3 เข้าทำการสกัดและจับกุมจำเลยที่ 1 การปฏิบัติการของพันตำรวจโทภพกานต์ดังกล่าวเป็นเรื่องปกติธรรมดาของการวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดทั่วไปที่ต้องมีการแบ่งหน้าที่กันทำ นอกจากนี้ พันตำรวจโทภพกานต์ยังเบิกความเกี่ยวกับสภาพภายนอกบ้านของจำเลยที่ 3 ได้อย่างละเอียดว่า บ้านของจำเลยที่ 3 มีหลังคาสีแดงมีทางเข้าออกหลังบ้าน ทั้งยังถ่ายภาพบ้านของจำเลยที่ 3 ไว้ด้วย ดังนั้น การที่พันตำรวจโทภพกานต์ไม่ได้จับจำเลยที่ 1 ทันทีที่หน้าบ้านของจำเลยที่ 3 จึงหาใช่ข้อพิรุธสงสัยที่จะทำให้พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอมาเกี่ยวกับการชุมนุมเหตุการณ์ไม่มีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังดังอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ไม่ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกชุมนุมเหตุการณ์ที่บ้านของจำเลยที่ 3 และเห็นจำเลยที่ 1 ขับรถชนคดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกติคดีดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ของกลางออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 จริง ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 3 ไม่ได้มีชื่อเล่นว่าแดงตามที่สายลับแจ้ง แต่มีชื่อเล่นว่าเพียร ทั้งรูปร่างและลักษณะของเจ้าแดงตามที่นางสาวสุมิตราภริยาจำเลยที่ 1 ให้การต่อพนักงานสอบสวนก็ไม่ตรงกับรูปร่างลักษณะของจำเลยที่ 3 นั้น เห็นว่า แม้นางสาวสุมิตราเคยให้การในชั้นสอบสวนครั้งแรกเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2548 ว่า เจ้าแดงอายุประมาณ 38 ปี สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างผอมสูง ไขมันยาวประบ่า ผิวดำแดง รูปหน้ากลม ตาเล็กชั้นเดียว จมูกไม่โด่ง คิ้วธรรมดาไม่ต่อ หวีผมแสดด้านซ้ายหูางเล็กน้อย ริมฝีปากบาง อย่างอื่นปกติ เห็นหน้าหรือรูปถ่ายอีกครั้งพยานจำได้ อยู่ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย บ้านของเจ้าแดงเป็นบ้านชั้นเดียวเนื้อที่ประมาณ 100 ตารางวา สามีเจ้าแดงเป็นเจ้าพนักงานตำรวจชื่อเล่นว่าจำยาว อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรศรีเชียงใหม่ เจ้าแดงมีอาชีพขายของเด็กเล่น เสื้อผ้า และดีวีดีภาพยนตร์โดยนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวโดยหลบเลี่ยงภาษี และนางสาวสุมิตราได้ให้การอีกครั้งในวันที่ 26 ธันวาคม 2548 หลังจากพนักงานสอบสวนให้นางสาวสุมิตราดูภาพถ่ายในบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นเรียกกันว่าเจ้าแดง อายุ 40 ปี มีรูปร่างสันทัด สูงประมาณ 155 ถึง 160 เซนติเมตร ไขมันยาวประบ่า บางครั้งก็รวบผมและหวีแสดด้านซ้าย หน้ารูปไข่ ตาสองชั้น กันคิ้วให้บางคิ้วไม่ต่อ จมูกและหูปกติ หน้าผากไม่กว้าง ปากไม่หนา ไม่บาง คางมน ผิวขาวเหลืองพูดภาษาอีสาน มีอาชีพค้าส่งของเด็กเล่น เสื้อผ้า และชุดชั้นในสำเร็จรูปที่นำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และนำดีวีดีภาพยนตร์ส่งให้แก่ลูกค้ามีสามีสื่อ นายชัยณรงค์หรือจำยาว แม้คำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราครั้งหลังจะแตกต่างกับที่ให้การในครั้งแรกเกี่ยวกับเรื่องรูปร่างลักษณะของเจ้าแดงหรือจำเลยที่ 3 อยู่บ้าง แต่ข้อเท็จจริงอื่นๆ นางสาวสุมิตราก็ยังคงให้การยืนยันในครั้งหลังเหมือนกับที่ให้การไว้ในครั้งแรกว่า เจ้าแดงหรือจำเลยที่ 3 อายุ 40 ปี ซึ่งใกล้เคียงกับที่ให้การครั้งแรกว่า อายุ 38 ปี และมีสามีเป็น

เจ้าพนักงานตำรวจซื้อจำยาว กับมีอาชีพขายของเด็กเล่น เสื้อผ้า และดีวีดีภาพยนตร์ซึ่งนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเหมือนกับที่ให้การไว้ในครั้งแรก ทั้งเมื่อนางสาวสุมิตรามาเบิกความต่อศาลก็สามารถชี้ตัวจำเลยที่ 3 ในห้องพิจารณาได้ถูกต้อง คำให้การในชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราซึ่งแม้จะมีข้อแตกต่างระหว่างคำให้การในครั้งแรกและครั้งหลังในเรื่องลักษณะรูปร่างของจำเลยที่ 3 จึงไม่ถึงกับเป็นข้อพิรุธที่ทำให้คำให้การดังกล่าวไม่มีน้ำหนักให้รับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดว่าจำเลยที่ 3 คือบุคคลที่มีชื่อเล่นว่าเจ้แดงตามที่นางสาวสุมิตราให้การในชั้นสอบสวน นอกจากนี้ ในชั้นพิจารณานางสาวสุมิตราก็ยังเบิกความตอบคำถามค้านทนายจำเลยที่ 3 ด้วยว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าเพียรและชื่อแดงด้วย ดังนั้น ข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าเพียรเพียงชื่อเดียวไม่มีชื่อเล่นว่าแดง โดยในชั้นพิจารณามีเพียงตัวจำเลยที่ 3 มาเบิกความลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดสนับสนุน จึงไม่มีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดในส่วนที่นำสืบว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าแดง ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 เกิดจากการจู่ใจของเจ้าพนักงานตำรวจที่ให้คำมั่นสัญญาว่าจะไม่ดำเนินคดีแก่นางสาวสุมิตรา และคำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราเป็นคำซัดทอดเพื่อให้ตนพ้นผิด จึงนำมารับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ไม่ได้ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านางสาวสุมิตราเป็นเพียงภริยาจำเลยที่ 1 ซึ่งนั่งรถมาด้วยกันขณะจำเลยที่ 1 ถูกจับและไม่ได้ถูกฟ้องดำเนินคดีนี้ด้วย คำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราตามบันทึกคำให้การลงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 จึงไม่ใช่คำซัดทอดของผู้กระทำความผิดด้วยกันและสามารถนำมารับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดได้ ส่วนคำให้การของจำเลยที่ 1 นั้น แม้จำเลยที่ 1 จะเบิกความว่าจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเนื่องจากเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งว่าหากจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพจะปล่อยนางสาวสุมิตราไป แต่ไม่ปรากฏว่านางสาวสุมิตราเบิกความสนับสนุนในข้อนี้ด้วย จึงมีเพียงจำเลยที่ 1 มาเบิกความลอยๆ ไม่มีเหตุผลพอให้เชื่อว่าคำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จะเกิดจากการจู่ใจของพนักงานสอบสวน อันเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบ และต้องห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 เมื่อบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 มีรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการรับจ้างชนดีวีดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นจากบุคคลที่มีชื่อเล่นว่าเจ้แดงหรือจำเลยที่ 3 รวมทั้งมีรายละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณ อายุ อาชีพ ที่อยู่ของเจ้แดง และชื่อสามีกับอาชีพของสามีเจ้แดงซึ่งเป็นเรื่องยากที่จำเลยที่ 1 จะปั้นแต่งขึ้นเองได้ในวันที่ถูกจับและสอบสวน แม้คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ตาม จะเป็นคำซัดทอดถึงจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ว่าจ้างให้จำเลยที่ 1 ชนดีวีดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกดีวีดีดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ของกลางก็ตาม แต่ก็มิใช่คำซัดทอดเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นความผิด คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดเพื่อลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ นอกจากนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดยังมีหลักฐานการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ตามแผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล ซึ่งระบุว่า จำเลยที่ 1 ได้ติดต่อทางโทรศัพท์กับ

โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 ซึ่งในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 3 ยอมรับว่าเป็นหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จริง โดยจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จำนวน 2 ครั้ง และจำเลยที่ 1 ยังใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลขอื่นซึ่งเจ้าของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวก็ได้โทรศัพท์ติดต่อไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 อีกทอดหนึ่งด้วย แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ร่วมกันกระทำความผิดโดยมีเครือข่ายร่วมกัน และแผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคลนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมีนางสาวสิริกัญญา เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษซึ่งเป็นผู้จัดทำแผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคลมาเบิกความยืนยันถึงความถูกต้องของข้อมูลดังกล่าวอีกด้วย เมื่อจำเลยที่ 3 ยอมรับตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 ลงวันที่ 27 เมษายน 2549 ว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 เป็นหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จริง แต่จำเลยที่ 3 กลับอุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 3 ได้เลิกใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 นานแล้วโดยไม่ปรากฏจากพยานหลักฐานของจำเลยที่ 3 ว่าได้เลิกใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลขดังกล่าวจริงหรือไม่อย่างไร คงยกขึ้นกล่าวอ้างลอยๆ ในอุทธรณ์เท่านั้น จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า แผนผังแสดงข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล ซึ่งจัดทำขึ้นโดยเจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษเป็นการตรวจหรือการเปิดเผยสิ่งสื่อสารที่บุคคลมีติดต่อกันอันจะกระทำมิได้ ทั้งไม่ใช้การกระทำโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงเป็นการฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 049562914 ที่ตรวจสอบเป็นของจำเลยที่ 1 และมีการขยายการตรวจสอบไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จำเลยที่ 1 ติดต่อซึ่งรวมถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 ของจำเลยที่ 3 ด้วยนั้น เป็นการตรวจสอบหาพยานหลักฐานเพื่อนำมาใช้ยืนยันการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 3 อันเป็นการที่เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่เพื่อปราบปรามผู้กระทำความผิดต่อกฎหมาย การตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จำเลยที่ 1 ติดต่อซึ่งรวมถึงหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 ด้วยตามแผนผังแสดงข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล จึงเป็นการกระทำไปตามหน้าที่ของเจ้าพนักงานเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน มิใช่การกระทำที่ฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 36 อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่เจ้าพนักงานทำเอกสาร ดังอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 แต่อย่างใด นอกจากนี้ ข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 3 เป็นเพียงผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับขานวิธีที่ทำการขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเนื่องจากจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เช่าซื้อรู้จักกับสามีจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ จำเลยที่ 3 จึงเข้าค้าประกันแทนสามีนั้น เห็นว่า เป็นข้ออ้างลอยๆ และไม่มีเหตุผลสนับสนุนให้เห็นถึงความจำเป็นดังกล่าว แม้การเป็นผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวไม่ใช่พยานหลักฐานที่ยืนยันการกระทำความผิดของจำเลยที่ 3 โดยตรง แต่ก็พยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวพันของจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เก็บวิธีที่ทำการขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและเป็นผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขับรถไปส่งวิธีดังกล่าวที่กรุงเทพมหานคร การเข้าค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวจึงเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่สนับสนุนให้พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอมาทั้งหมดมีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังได้มั่นคงและรับฟังได้โดยปราศจากข้อควรสงสัยว่าจำเลยที่ 3 เป็นผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขับรถยนต์ชนของกลางซึ่งเป็นวิธีที่ทำการขึ้นโดย

ละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกติวิติดังกล่าวมี
 เครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรกับสินค้าวิติในจำพวก 9
 ของโจทก์รวมทั้งที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 และเป็นวิติที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิ
 ได้เสียภาษีอากรและมีเจตนาหลีกเลี่ยงอากรสำหรับของนั้น จำเลยที่ 3 จึงมีความผิดตาม
 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และ
 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1)
 ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และพระราชบัญญัติศุลกากร
 พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ดังนี้
 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษา อุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ทุกข้อ
 ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ว่า กรณีมีเหตุสมควรรื้อการลงโทษ
 จำคุกแก่จำเลยที่ 1 หรือไม่ เห็นว่า ตามพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่รับจ้างชนวิติที่สร้างขึ้นโดย
 ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนใน
 ราชอาณาจักรของผู้อื่นจำนวนมากถึง 33,466 แผ่น ซึ่งวิติดังกล่าวเป็นของที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามา
 ในราชอาณาจักรโดยมีเจตนาหลีกเลี่ยงอากร การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึง
 เป็นเรื่องร้ายแรงเพราะเป็นการกระทำความผิดที่มุ่งแต่จะได้รับค่าจ้างอันเป็นประโยชน์ส่วนตน
 โดยไม่คำนึงถึงการกระทำความผิดของตนที่จะเป็นการบ่อนทำลายเศรษฐกิจของชาติและสังคม
 โดยรวม ทั้งจำเลยที่ 1 ไม่ได้สำนึกในการกระทำความผิดของตนโดยให้การปฏิเสธและต่อสู้คดี
 และจำเลยที่ 1 ยังมีพฤติการณ์รับจ้างชนวิติที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นมาก่อนจนถูก
 ดำเนินคดีมาแล้ว แต่ไม่เข็ดหลาบ ดังนั้น แม้จำเลยที่ 1 จะเป็นเพียงผู้รับจ้างและไม่เคยได้รับโทษ
 จำคุกมาก่อนกับมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัวก็ตาม แต่เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งการ
 กระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวแล้ว กรณียังไม่มีเหตุสมควรให้รื้อการลงโทษจำคุกแก่จำเลย
 ที่ 1 ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1
 โดยไม่รื้อการลงโทษนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ
 เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน(ปริญญาดำรง-นวลน้อย ผลทวี-
 รัชพันธ์ ประพุทธนิตสาร)ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง - นายตุล เมฆ
 ยงค์แห่งที่มากองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า
 ระหว่างประเทศหมายเลขคดีดำศาลฎีกาทก.(อ)290/2553หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้น
 อ5272/2549หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นอ6631/2552หมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้
 ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 31, 70, 75 และ 76
 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108, 110 และ 115 พระราชบัญญัติ
 ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด
 พ.ศ.2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8 และ 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 และ 83 ให้วิติที่
 ขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 11 ของกลางจำนวน 33,466 แผ่น ตกเป็นของ
 เจ้าของลิขสิทธิ์ รับผิดชอบที่เหลือทั้งหมด และจ่ายเงินค่าปรับกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของ
 ลิขสิทธิ์ กับสั่งจ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสาม
 ให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 6 ที่ 7
 หรือที่ 13 และที่ 15 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์
 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่

6 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 7 หรือที่ 13 และที่ 15 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 6 และที่ 7 หรือที่ 13 ว่าโจทก์ร่วมที่ 1 ถึงที่ 7 ตามลำดับ และเรียกผู้เสียหายที่ 15 ว่า โจทก์ร่วมที่ 8

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเรียงกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับความผิดฐานมีไว้เพื่อขายซึ่งสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและความผิดฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรของผู้อื่นเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ลงโทษจำคุกคนละ 1 ปี ส่วนความผิดฐานความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ จำคุกคนละ 1 ปี รวมจำคุกคนละ 2 ปี ให้ดีวิติของกลางที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งหมดตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ และริบดีวิติของกลางที่เหลือทั้งหมด ค่าขออื่นให้ยก และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์จำเลยที่ 1 และที่ 3 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า คดีสำหรับจำเลยที่ 2

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมิได้อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามฟ้อง คดีสำหรับจำเลยที่ 2 จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ข้อเท็จจริงที่โจทก์ โจทก์ร่วมทั้งแปด กับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่โต้แย้งกันในชั้นอุทธรณ์รับฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุพันตำรวจโทภพกานต์ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ สำนักทรัพย์สินทางปัญญา กรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีการลักลอบนำดีวีดีภาพยนตร์ ดีวีดีเพลง และดีวีดีเกมคอมพิวเตอร์ซึ่งทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเข้ามาที่จังหวัดหนองคาย จึงแจ้งโจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งน่าจะเป็นผู้เสียหายให้มาแจ้งความร้องทุกข์ หลังจากนั้นวันที่ 3 ธันวาคม 2548 พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกพร้อมด้วยนายนิรุธ ผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดเดินทางไปที่จังหวัดหนองคายและขอให้ศาลจังหวัดหนองคายออกหมายค้นบ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ของจำเลยที่ 3 ซึ่งสายลับแจ้งว่าเป็นสถานที่เก็บดีวีดีที่ลักลอบนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยขอเข้าตรวจค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา ซึ่งสายลับแจ้งว่าจะมีการนำดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาเก็บไว้ในบ้านดังกล่าว แต่ในวันที่ขอหมายค้นพันตำรวจโทภพกานต์ได้รับแจ้งจากสายลับเมื่อเวลาประมาณ 19 นาฬิกา ว่ามีการลักลอบขนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาในจังหวัดหนองคายแล้ว พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกจึงแบ่งกำลังออกเป็น 2 ชุด โดยชุดที่หนึ่งมีพันตำรวจโทบรรพต เป็นหัวหน้าชุดให้ไปเฝ้าอยู่ที่ปากซอยเทศบาล 6 ส่วน

อีกชุดหนึ่งจะคอยเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ที่บริเวณใกล้บ้านเลขที่ 313 ต่อมาเวลาประมาณ 4 นาฬิกา ของวันที่ 4 ธันวาคม 2548 พันตำรวจโทพจนานต์กับพวกสามารถจับจำเลยที่ 1 ได้ในขณะที่ขับ รถยนต์กระบะยี่ห้อมิตซูบิชิ หมายเลขทะเบียน กค 8565 หนองคาย ซึ่งบรรทุกตัวผู้ที่ทำขึ้นโดย ละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ที่หน้าปากซอยเทศบาล 6 โดย รถยนต์กระบะที่จำเลยที่ 1 ขับมานั้นมีชื่อจำเลยที่ 2 เป็นผู้เช่าซื้อและมีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้าประกัน การเช่าซื้อ เจ้าพนักงานตำรวจจึงยึดตัวรถและรถยนต์ดังกล่าวเป็นของกลาง โดยตัวรถของกลาง บางส่วนมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรกับสินค้าตัวรถ ในจำพวก 9 ของโจทก์รวมทั้งที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ปรากฏอยู่ด้วย คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตาม อุทธรณ์ของโจทก์ว่า คำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่สั่งยก คำขอให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับชอบหรือไม่ ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับมีสิทธิได้รับสินบนและรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 6 และ 7 ศาลจึงต้องสั่งให้จ่ายสินบนและรางวัลแก่ ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวนี้ เห็นว่า มาตรา 7 แห่ง พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวบัญญัติให้จ่ายสินบนและรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาล สั่งรับเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งรับไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระ ต่อศาล เมื่อของกลางที่ยึดได้ในคดีนี้เป็นตัวรถที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งตามพระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 บัญญัติให้บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอัน เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 70 ตกเป็นของ เจ้าของลิขสิทธิ์ กรณีจึงไม่อาจนำตัวรถที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมทั้งแปดและของ ผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลให้แก่ผู้นำจับและ เจ้าพนักงานผู้จับได้ และแม้จะยังมีตัวรถบางส่วนที่ไม่ทราบตัวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งเจ้าพนักงาน ได้ยึดไว้เป็นของกลางด้วยก็ตาม แต่เมื่อตัวรถดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นหาก มีการนำออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัล ก็จะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและ ไม่มีข้อยกเว้นตามกฎหมายให้กระทำได้ จึงไม่อาจนำตัวรถนั้นออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบน และรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 วรรคหนึ่ง ได้ แม้การจ่ายสินบนและรางวัลในกรณีของกลางที่ศาลสั่งรับนั้นไม่อาจขายได้และ พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มาตรา 7 วรรคสอง จะให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลก็ตาม แต่ เมื่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 โดยไม่ปรับตามระวางโทษที่มาตรา 27 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติไว้ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับเป็นเงิน 4 เท่า ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือ ทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงไม่มีเงินค่าปรับที่จะสั่งจ่ายเป็นสินบนร้อยละสามสิบของค่าปรับแก่ผู้นำจับ และจ่ายเป็นรางวัลร้อยละสิบห้าของค่าปรับแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จ ในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ได้ ที่ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางไม่ได้สั่งให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและ รางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 และมาตรา 8 จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ว่า พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์รวมทั้งแปดนำสืบมามีน้ำหนักและ เหตุผลเพียงพอให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ที่ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ดังนี้

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาได้หรือไม่ เห็นว่า โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมีพันตำรวจโทภพกานต์ผู้จับกุมจำเลยที่ 1 มาเบิกความเป็นพยานยืนยันว่า ก่อนจับจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2548 พยานได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีบุคคลชื่อเจ้แดงจะลักลอบนำดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นจากประเทศ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมาเก็บไว้ที่บ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นบ้านของจำเลยที่ 3 เพื่อส่งเข้ากรุงเทพมหานคร ต่อมาวันที่ 3 ธันวาคม 2548 พยานเดินทางไปขอหมายค้นบ้านดังกล่าวเพื่อทำการค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา ตามหมายค้น แต่เมื่อเวลาประมาณ 19 นาฬิกา ของวันที่ขอหมายค้น พยานได้รับแจ้งจากสายลับว่าเริ่มมีการลักลอบขนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นในวันดังกล่าวโดยใช้เรือข้ามแม่น้ำโขงแล้วนำไปเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 ซึ่งอยู่ห่างจากที่จอดเรือประมาณ 200 ถึง 300 เมตร โดยสายลับแจ้งด้วยว่าเมื่อมีการขนดีวีดีมาเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 แล้วจะขนเข้ากรุงเทพมหานครในวันเดียวกันด้วย พยานกับพวกจึงไปชุมนุมที่บริเวณใกล้บ้านของจำเลยที่ 3 ห่างกันประมาณ 200 เมตร แล้วพยานแยกตัวไปพบกับสายลับเพื่อดูการขนของขึ้นจากเรือ จากนั้นพยานกลับมาจุดที่ชุมนุมครั้งแรกโดยใช้

กล้องส่องทางไกลและเห็นหน้าบ้านของจำเลยที่ 3 เปิดไฟสว่างมีคนเดินเข้าออก แต่ไม่สามารถเข้าตรวจค้นได้เนื่องจากหมายค้นระบุให้ค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 ตั้งแต่เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา พยานเฝ้าดูจนเวลาประมาณ 3 นาฬิกา ของวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เห็นรถยนต์กระบะยี่ห้อมิตซูบิชิรุ่นจิวกอน สีขาว หมายเลขทะเบียน กค 8565 หนองคาย แล่นเข้าไปที่บ้านของจำเลยที่ 3 จนเวลาประมาณ 4 นาฬิกา ของวันเดียวกันจึงแล่นออกไป พยานจึงวิงวอนแจ้งให้พวกที่เฝ้าอยู่ที่ปากซอยเทศบาล 6 สกัจัดรถยนต์คันดังกล่าวแล้วเดินทางไปสมทบพยานพบจำเลยที่ 1 และนางสาวสุมิตรา ภริยาจำเลยที่ 1 กับกล่องกระดาษสีน้ำตาลใส่ดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นประมาณ 30 ถึง 40 กล่อง ในรถตอนกลางและตอนท้าย พยานสอบถามจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 รับว่ารับจ้างขนดีวีดีดังกล่าวไปส่งที่กรุงเทพมหานคร โดยมีเจ้แดงเป็นผู้ว่าจ้างและดีวีดีดังกล่าวนำมาจากประเทศ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ขณะตรวจค้นรถยนต์คันดังกล่าวพยานนิรัฐผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดอยู่ด้วยและร่วมในการตรวจค้นโดยพยานนิรัฐชี้และยืนยันว่าดีวีดีที่ตรวจค้นพบเป็นดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ และที่ปกหรือหีบห่อยังปรากฏ

เครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของผู้เสียหายต่างๆ ด้วย พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติราชการตามหน้าที่ และเบิกความเกี่ยวกับการสืบสวนวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดคดีนี้ได้อย่างละเอียดเป็นขั้นเป็นตอน โดยเมื่อพยานได้รับแจ้งจากสายลับแล้วก็แจ้งให้โจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งน่าจะเป็นผู้เสียหายทราบเพื่อให้โจทก์ร่วมที่ 1 มาแจ้งความร้องทุกข์ไว้ก่อน จากนั้นพยานได้เดินทางไปยังศาลจังหวัดหนองคายเพื่อขอหมายค้นบ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ของจำเลยที่ 3 ก่อน โดยเดินทางไปพร้อมกับพยานนิรัฐซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดด้วย ทั้งก่อนวางแผนจับกุมพยานยังได้ไปดูที่เกิดเหตุก่อน 2

ถึง 3 ครั้ง ดังนั้น การที่พันตำรวจโทภพกานต์ได้แจ้งให้พวกเจ้าพนักงานตำรวจสกัดจับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้รับจ้างชนดิวิดีที่ทำงานโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นได้ในรถยนต์ที่แล่นออกมาจากบ้านของจำเลยที่ 3 ในวันเกิดเหตุที่หน้าปากซอยบ้านของจำเลยที่ 3 หลังจำเลยที่ 1 ชนดิวิดีที่ทำงานโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 ย่อมแสดงให้เห็นว่า การจับกุมจำเลยที่ 1 เกิดจากการที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกได้ชုံมดูเหตุการณ์ที่บริเวณใกล้บ้านของจำเลยที่ 3 มาตลอดโดยใช้กล้องส่องทางไกลตามที่เบิกความจริง ส่วนที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า การที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกไม่เข้าจับกุมจำเลยที่ 1 หลังชนดิวิดีที่ทำงานโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 ทันที จึงไม่มีเหตุผลให้เชื่อว่าพันตำรวจโทภพกานต์ไปชုံมดูเหตุการณ์ที่บ้านของจำเลยที่ 3 จริงนั้น เห็นว่า เมื่อพันตำรวจโทภพกานต์เบิกความว่า ขณะพยานชုံมดูเหตุการณ์ที่จุดชုံมดูซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของจำเลยที่ 3 ประมาณ 200 ถึง 300 เมตร พยานต้องใช้กล้องส่องทางไกลดูเหตุการณ์ ด้วยระยะห่างจากจุดชုံมดูถึงประมาณ 200 ถึง 300 เมตร ดังกล่าวจึงเป็นการยากที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกจะเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ที่หน้าบ้านของจำเลยที่ 3 ทันทีทันใดนั้นได้ พันตำรวจโทภพกานต์จึงต้องสั่งการทางวิทยุให้ชุดจับกุมซึ่งตั้งชုံมอยู่ที่ปากซอยบ้านของจำเลยที่ 3 เข้าทำการสกัดและจับกุมจำเลยที่ 1 การปฏิบัติการของพันตำรวจโทภพกานต์ดังกล่าวเป็นเรื่องปกติธรรมดาของการวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดทั่วไปที่ต้องมีการแบ่งหน้าที่กันทำ นอกจากนี้ พันตำรวจโทภพกานต์ยังเบิกความเกี่ยวกับสภาพภายนอกบ้านของจำเลยที่ 3 ได้อย่างละเอียดว่า บ้านของจำเลยที่ 3 มีหลังคาสีแดงมีทางเข้าออกหลังบ้าน ทั้งยังถ่ายภาพบ้านของจำเลยที่ 3 ไว้ด้วย ดังนั้น การที่พันตำรวจโทภพกานต์ไม่ได้จับจำเลยที่ 1 ทันทีที่หน้าบ้านของจำเลยที่ 3 จึงหาใช่ข้อพิรุธสงสัยที่จะทำให้พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอมาเกี่ยวกับการชုံมดูเหตุการณ์ไม่มีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังดังอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ไม่ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกชုံมดูเหตุการณ์ที่บ้านของจำเลยที่ 3 และเห็นจำเลยที่ 1 ขับรถชนดิวิดีที่ทำงานโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกติวิธียังมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ของกลางออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 จริง ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 3 ไม่ได้มีชื่อเล่นว่าแดงตามที่สายลับแจ้ง แต่มีชื่อเล่นว่าเพียร ทั้งรูปร่างและลักษณะของเจ้าแดงตามที่นางสาวสมิตราภริยาจำเลยที่ 1 ให้การต่อพนักงานสอบสวนก็ไม่ตรงกับรูปร่างลักษณะของจำเลยที่ 3 นั้น เห็นว่า แม้นางสาวสมิตราเคยให้การในชั้นสอบสวนครั้งแรกเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2548 ว่า เจ้าแดงอายุประมาณ 38 ปี สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างผอมสูง ไขมันยาวประบ่า ผิวดำแดง รูปหน้ากลม ตาเล็กชั้นเดียว จมูกไม่โด่ง คิ้วธรรมดาไม่ต่อ หวีผมแสดด้านซ้ายหูางเล็กน้อย ริมฝีปากบาง อย่างอื่นปกติ เห็นหน้าหรือรูปถ่ายอีกครั้งพยานจำได้ อยู่ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย บ้านของเจ้าแดงเป็นบ้านชั้นเดียวเนื้อที่ประมาณ 100 ตารางวา สามีเจ้าแดงเป็นเจ้าพนักงานตำรวจชื่อเล่นว่าจ่ายาว อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรศรีเชียงใหม่ เจ้าแดงมีอาชีพขายของเด็กเล่น เสื้อผ้า และดีวีดีภาพยนตร์โดยนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวโดยหลบเลี่ยงภาษี และนางสาวสมิตราได้ให้การอีกครั้งในวันที่ 26 ธันวาคม 2548 หลังจากพนักงานสอบสวนให้นางสาวสมิตราดูภาพถ่ายในบัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นเรียกกันว่าเจ้าแดง อายุ 40 ปี มีรูปร่างสันทัด สูงประมาณ 155 ถึง 160 เซนติเมตร ไขมันยาวประบ่า บางครั้งก็รวบผมและหวีแสดด้านซ้าย หน้ารูปไข่ ตาสองชั้น กันคิ้วให้บางคิ้วไม่ต่อ จมูกและหูปกติ หน้าผากไม่กว้าง ปากไม่หนา

ไม่บาง คางมน ผิวขาวเหลืองพูดภาษาอีสาน มีอาชีพค้าส่งของเด็กเล่น เสื้อผ้า และชุดชั้นใน สำเร็จรูปที่นำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และนำดีวีดีภาพยนตร์ส่งให้แก่ลูกค้ามีชื่อนายชัยณรงค์หรือจำเลยที่ 3 แม้คำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราครั้งหลังจะแตกต่างกับที่ให้การในครั้งแรกเกี่ยวกับเรื่องรูปร่างลักษณะของเจ้าแดงหรือจำเลยที่ 3 อยู่บ้าง แต่ข้อเท็จจริงอื่นๆ นางสาวสุมิตราก็ยังคงให้การยืนยันในครั้งหลังเหมือนกับที่ให้การไว้ในครั้งแรกว่า เจ้าแดงหรือจำเลยที่ 3 อายุ 40 ปี ซึ่งใกล้เคียงกับที่ให้การครั้งแรกว่า อายุ 38 ปี และมีสามีเป็นเจ้าพนักงานตำรวจชื่อจำเลยที่ 3 กับมีอาชีพขายของเด็กเล่น เสื้อผ้า และดีวีดีภาพยนตร์ซึ่งนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเหมือนกับที่ให้การไว้ในครั้งแรก ทั้งเมื่อนางสาวสุมิตรามาเบิกความต่อศาลก็สามารถชี้ตัวจำเลยที่ 3 ในห้องพิจารณาได้ถูกต้อง คำให้การในชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราซึ่งแม้จะมีข้อแตกต่างระหว่างคำให้การในครั้งแรกและครั้งหลังในเรื่องลักษณะรูปร่างของจำเลยที่ 3 จึงไม่ถึงกับเป็นข้อพิรุธที่ทำให้คำให้การดังกล่าวไม่มีน้ำหนักให้รับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดว่าจำเลยที่ 3 คือบุคคลที่มีชื่อเล่นว่าเจ้าแดงตามที่นางสาวสุมิตราให้การในชั้นสอบสวน นอกจากนี้ ในชั้นพิจารณานางสาวสุมิตราก็ยังเบิกความตอบคำถามค้านทนายจำเลยที่ 3 ด้วยว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าเพียรและชื่อแดงด้วย ดังนั้น ข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าเพียรเพียงชื่อเดียวไม่มีชื่อเล่นว่าแดง โดยในชั้นพิจารณามีเพียงตัวจำเลยที่ 3 มาเบิกความลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดสนับสนุน จึงไม่มีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดในส่วนที่นำสืบว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าแดง ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 เกิดจากการจงใจของเจ้าพนักงานตำรวจที่หาคำมั่นสัญญาว่าจะไม่ดำเนินคดีแก่นางสาวสุมิตรา และคำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราเป็นคำขัดทอดเพื่อให้ตนพ้นผิด จึงนำมารับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ไม่ได้ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านางสาวสุมิตราเป็นเพียงภริยาจำเลยที่ 1 ซึ่งนั่งรถมาด้วยกันขณะจำเลยที่ 1 ถูกจับและไม่ได้ถูกฟ้องดำเนินคดีนี้ด้วย คำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราตามบันทึกคำให้การลงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 จึงไม่ใช่คำขัดทอดของผู้กระทำความผิดด้วยกันและสามารถนำมารับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดได้ ส่วนคำให้การของจำเลยที่ 1 นั้น แม้จำเลยที่ 1 จะเบิกความว่าจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเนื่องจากเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งว่าหากจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพจะปล่อยนางสาวสุมิตราไป แต่ไม่ปรากฏว่านางสาวสุมิตราเบิกความสนับสนุนในข้อนี้ด้วย จึงมีเพียงจำเลยที่ 1 มาเบิกความลอยๆ ไม่มีเหตุผลพอให้เชื่อว่าคำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จะเกิดจากการจงใจของพนักงานสอบสวน อันเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบ และต้องห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 เมื่อบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 มีรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการรับจ้างชนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นจากบุคคลที่มีชื่อเล่นว่าเจ้าแดงหรือจำเลยที่ 3 รวมทั้งมีรายละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณ อายุ อาชีพ ที่อยู่ของเจ้าแดง และชื่อสามีกับอาชีพของสามีเจ้าแดงซึ่งเป็นเรื่องยากที่จำเลยที่ 1 จะปั้นแต่งขึ้นเองได้ในวันที่ถูกจับและสอบสวน แม้คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ตาม จะเป็นคำขัดทอดถึงจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ว่าจ้างให้จำเลยที่ 1 ชนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของ

ผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกติวิธิตั้งกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ของกลางก็ตาม แต่ก็มีใช้คำชดทอเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นความผิด คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดเพื่อลงโทษจำเลยที่ 3 ได้นอกจากนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดยังมีหลักฐานการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ตามแผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล ซึ่งระบุว่า จำเลยที่ 1 ได้ติดต่อทางโทรศัพท์กับโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 ซึ่งในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 3 ยอมรับว่าเป็นหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จริง โดยจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จำนวน 2 ครั้ง และจำเลยที่ 1 ยังใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลขอื่นซึ่งเจ้าของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวก็ได้โทรศัพท์ติดต่อไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 อีกทอดหนึ่งด้วย แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ร่วมกันกระทำความผิดโดยมีเครือข่ายร่วมกัน และแผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคลนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมีนางสาวสิริกัญญา เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษซึ่งเป็นผู้จัดทำแผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคลมาเบิกความยืนยันถึงความถูกต้องของข้อมูลดังกล่าวอีกด้วย เมื่อจำเลยที่ 3 ยอมรับตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 ลงวันที่ 27 เมษายน 2549 ว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 เป็นหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จริง แต่จำเลยที่ 3 กลับอุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 3 ได้เลิกใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 นานแล้วโดยไม่ปรากฏจากพยานหลักฐานของจำเลยที่ 3 ว่าได้เลิกใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลขดังกล่าวจริงหรือไม่อย่างไร คงยกขึ้นกล่าวอ้างลอยๆ ในอุทธรณ์เท่านั้น จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า แผนผังแสดงข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล ซึ่งจัดทำขึ้นโดยเจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษเป็นการตรวจหรือการเปิดเผยสิ่งสื่อสารที่บุคคลมีติดต่อกันอันจะกระทำให้ได้ทั้งไม่ใช้การกระทำโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงเป็นการฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 049562914 ที่ตรวจสอบเป็นของจำเลยที่ 1 และมีการขยายการตรวจสอบไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จำเลยที่ 1 ติดต่อซึ่งรวมถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 ของจำเลยที่ 3 ด้วยนั้น เป็นการตรวจสอบหาพยานหลักฐานเพื่อนำมาใช้ยืนยันการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 3 อันเป็นการที่เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่เพื่อปราบปรามผู้กระทำความผิดต่อกฎหมาย การตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จำเลยที่ 1 ติดต่อซึ่งรวมถึงหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 ด้วยตามแผนผังแสดงข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล จึงเป็นการกระทำไปตามหน้าที่ของเจ้าพนักงานเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน มิใช่การกระทำที่ฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 36 อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่เจ้าพนักงานทำเอกสาร ดังอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 แต่อย่างใด นอกจากนี้ ข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 3 เป็นเพียงผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับนคดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเนื่องจากจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เช่าซื้อรู้จักกับสามีจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ จำเลยที่ 3 จึงเข้าค้าประกันแทนสามีนั้น เห็นว่า เป็นข้ออ้างลอยๆ และไม่มีเหตุผลสนับสนุนให้เห็นถึงความจำเป็นดังกล่าว แม้การเป็นผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวไม่ใช่พยานหลักฐานที่ยืนยันการ

กระทำความผิดของจำเลยที่ 3 โดยตรง แต่ก็เป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นถึงความเกี่ยวพันของจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เก็บตัวดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และเป็นผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขับรถไปส่งตัวดีดังกล่าวที่กรุงเทพมหานคร การเข้าค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวจึงเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่สนับสนุนให้พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอทั้งหมดมีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังได้มั่นคงและรับฟังได้โดยปราศจากข้อควรสงสัยว่าจำเลยที่ 3 เป็นผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขับรถยนต์ขนของกลางซึ่งเป็นตัวดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกตัวดีดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรกับสินค้าตัวดีในจำพวก 9 ของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 และเป็นตัวดีที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้เสียภาษีอากรและมีเจตนาหลีกเลี่ยงอากรสำหรับของนั้น จำเลยที่ 3 จึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ดังนี้

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษา อุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ว่า กรณีมีเหตุสมควรรื้อการลงโทษจำคุกแก่จำเลยที่ 1 หรือไม่ เห็นว่า ตามพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่รับจ้างขนตัวดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของผู้อื่นจำนวนมากถึง 33,466 แผ่น ซึ่งตัวดีดังกล่าวเป็นของที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิเจตนาหลีกเลี่ยงอากร การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึงเป็นเรื่องร้ายแรงเพราะเป็นการกระทำความผิดที่มุ่งแต่จะได้รับค่าจ้างอันเป็นประโยชน์ส่วนตนโดยไม่คำนึงถึงการกระทำความผิดของตนที่จะเป็นการบ่อนทำลายเศรษฐกิจของชาติและสังคมโดยรวม ทั้งจำเลยที่ 1 ไม่ได้สำนึกในการกระทำความผิดของตนโดยให้การปฏิเสธและต่อสู้คดี และจำเลยที่ 1 ยังมีพฤติการณ์รับจ้างขนตัวดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นมาก่อนจนถูกดำเนินคดีมาแล้ว แต่ไม่เข็ดหลาบ ดังนั้น แม้จำเลยที่ 1 จะเป็นเพียงผู้รับจ้างและไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนกับมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัวก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวแล้ว กรณียังไม่มีเหตุสมควรให้รื้อการลงโทษจำคุกแก่จำเลยที่ 1 ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 โดยไม่รื้อการลงโทษนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน คุณบัญญัติคดีเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 19349/2557 พนักงานอัยการจังหวัดหนองคายโจทก์บริษัท เทเวณีดี เซ็นจูรี่ ฟ็อกซ์ ฟิล์ม คอร์ปอเรชั่น กับพวกโจทก์ร่วมนายครสวรรค์หรือตุ้ย ศรีนุกูล กับพวกจำเลย พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 ม. 7, 8 พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ม. 75 พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 ม. 27 ทวิ พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 บัญญัติให้จ่ายสินบนและรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาลสั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งริบไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล เมื่อของกลางที่ยึดได้ในคดีนี้เป็นตัวดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 บัญญัติให้บรรดาสິงที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาใน

ราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นการละเมิดสิทธิของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 70 ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ กรณีจึงไม่อาจนำวิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปด และของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลให้แก่ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับได้ และแม้จะยังมีวิธีบางส่วนที่ไม่ทราบตัวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งเจ้าพนักงานได้ยึดไว้เป็นของกลางด้วยก็ตาม แต่เมื่อวิธีดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น หากมีการนำออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลก็จะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และไม่มีข้อยกเว้นตามกฎหมายให้กระทำได้ จึงไม่อาจนำวิธีที่นั้นออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 วรรคหนึ่ง ได้ แม้การจ่ายสินบนและรางวัลในกรณีของกลางที่ศาลสั่งรับนั้นไม่อาจขายได้ พระราชบัญญัติดังกล่าวมาตรา 7 วรรคสอง จะให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลก็ตาม แต่เมื่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 โดยไม่ปรับ ตามพระราชบัญญัติมาตรา 27 ทวิ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติไว้ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับเป็นเงิน 4 เท่า ราคาของซึ่งรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงไม่มีเงินค่าปรับที่จะส่งจ่ายเป็นสินบนร้อยละสามสิบของค่าปรับแก่ผู้นำจับและจ่ายเป็นรางวัลร้อยละสิบห้าของค่าปรับแก่เจ้าพนักงานผู้จับตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 31, 70, 75 และ 76 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108, 110 และ 115 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8 และ 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 และ 83 ให้วิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 11 ของกลางจำนวน 33,466 แผ่น ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ รับผิดชอบที่เหลือทั้งหมด และจ่ายเงินค่าปรับกึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ กับส่งจ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 6 ที่ 7 หรือที่ 13 และที่ 15 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และอนุญาตให้ผู้เสียหายที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 7 หรือที่ 13 และที่ 15 เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 โดยให้เรียกผู้เสียหายที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 12 ที่ 5 หรือที่ 14 ที่ 6 และที่ 7 หรือที่ 13 ว่าโจทก์ร่วมที่ 1 ถึงที่ 7 ตามลำดับ และเรียกผู้เสียหายที่ 15 ว่า โจทก์ร่วมที่ 8 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเรียงกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำหรับความผิดฐานมีไว้เพื่อขายซึ่งสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและความผิดฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนแล้วใน

ราชอาณาจักรของผู้อื่นเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ลงโทษจำคุกคนละ 1 ปี ส่วนความผิดฐานความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ จำคุกคนละ 1 ปี รวมจำคุกคนละ 2 ปี ให้ตีวิธีของกลางที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งหมดตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ และรับตีวิธีของกลางที่เหลือทั้งหมด ค่าขออื่นให้ยก และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์จำเลยที่ 1 และที่ 3 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า คดีสำหรับจำเลยที่ 2

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมิได้อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามฟ้อง คดีสำหรับจำเลยที่ 2 จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ข้อเท็จจริงที่โจทก์ โจทก์ร่วมทั้งแปด กับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่โต้แย้งกันในชั้นอุทธรณ์รับฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุพันตำรวจโทภพกานต์ พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ สำนักทรัพย์สินทางปัญญา กรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้รับแจ้งจากสายลับว่า มีการลักลอบนำดีวีดีภาพยนตร์ ดีวีดีเพลง และดีวีดีเกมคอมพิวเตอร์ซึ่งทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเข้ามาที่จังหวัดหนองคาย จึงแจ้งโจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งน่าจะเป็นผู้เสียหายให้มาแจ้งความร้องทุกข์ หลังจากนั้นวันที่ 3 ธันวาคม 2548 พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกพร้อมด้วยนายนิรุธ ผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดเดินทางไปที่จังหวัดหนองคายและขอให้ศาลจังหวัดหนองคายออกหมายค้นบ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4

ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ของจำเลยที่ 3 ซึ่งสายลับแจ้งว่าเป็นสถานที่เก็บดีวีดีที่ลักลอบนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยขอเข้าตรวจค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา ซึ่งสายลับแจ้งว่าจะมีการนำดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาเก็บไว้ในบ้านดังกล่าว แต่ในวันที่ขอหมายค้นพันตำรวจโทภพกานต์ได้รับแจ้งจากสายลับเมื่อเวลาประมาณ 19 นาฬิกา ว่ามีการลักลอบขนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์เข้ามาในจังหวัดหนองคายแล้ว พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกจึงแบ่งกำลังออกเป็น 2 ชุด โดยชุดที่หนึ่งมีพันตำรวจโทบรรพต เป็นหัวหน้าชุดให้ไปเฝ้าอยู่ที่ปากซอยเทศบาล 6 ส่วนอีกชุดหนึ่งจะคอยเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ที่บริเวณใกล้บ้านเลขที่ 313 ต่อมาเวลาประมาณ 4 นาฬิกาของวันที่ 4 ธันวาคม 2548 พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกสามารถจับจำเลยที่ 1 ได้ในขณะที่ขับรถยนต์กระบะยี่ห้อมิซูบิชิ หมายเลขทะเบียน กค 8565 หนองคาย ซึ่งบรรทุกดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ที่หน้าปากซอยเทศบาล 6 โดยรถยนต์กระบะที่จำเลยที่ 1 ขับมานั้นมีชื่อจำเลยที่ 2 เป็นผู้เช่าซื้อและมีจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้าประกันการเช่าซื้อ เจ้าพนักงานตำรวจจึงยึดดีวีดีและรถยนต์ดังกล่าวเป็นของกลาง โดยดีวีดีของกลางบางส่วนมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรกับสินค้าดีวีดีในจำพวก 9 ของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ปรากฏอยู่ด้วย คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า คำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่สั่งยกคำขอให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับชอบหรือไม่ ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับมีสิทธิได้รับสินบนและรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 6 และ 7 ศาลจึงต้องสั่งให้จ่ายสินบนและรางวัลแก่ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมายดังกล่าวนี้ เห็นว่า มาตรา 7 แห่ง

พระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้จ่ายสินบนและรางวัลจากเงินที่ได้จากการขายของกลางซึ่งศาลสั่งริบเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว หากของกลางที่ศาลสั่งริบไม่อาจขายได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาล เมื่อของกลางที่ยึดได้ในคดีนี้เป็นทรัพย์สินที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 75 บัญญัติให้บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์และยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 70 ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ กรณีจึงไม่อาจนำวิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์รวมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 ออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัลให้แก่ผู้นำจับและเจ้าพนักงานผู้จับได้ และแม้จะยังมีวิธีบางส่วนที่ไม่ทราบตัวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งเจ้าพนักงานผู้ยึดไว้เป็นของกลางด้วยก็ตาม แต่เมื่อวิธีดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นหากมีการนำออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัล ก็จะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและไม่มีข้อยกเว้นตามกฎหมายให้กระทำได้ จึงไม่อาจนำวิธีนั้นออกขายเพื่อนำเงินมาจ่ายเป็นสินบนและรางวัล ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 วรรคหนึ่ง ได้ แม้การจ่ายสินบนและรางวัลในกรณีของกลางที่ศาลสั่งริบนั้นไม่อาจขายได้และพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 7 วรรคสอง จะให้จ่ายจากเงินค่าปรับที่ได้ชำระต่อศาลก็ตาม แต่เมื่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 โดยไม่ปรับตามระวางโทษที่มาตรา 27 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติไว้ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับเป็นเงิน 4 เท่า ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีจึงไม่มีเงินค่าปรับที่จะส่งจ่ายเป็นสินบนร้อยละสามสิบของค่าปรับแก่ผู้นำจับและจ่ายเป็นรางวัลร้อยละยี่สิบห้าของค่าปรับแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ได้ ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางไม่ได้สั่งให้จ่ายสินบนแก่ผู้นำจับและรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับ ตามพระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7 และมาตรา 8 จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ว่า พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอว่ามีน้ำหนักและเหตุผลเพียงพอให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ดังที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาได้หรือไม่ เห็นว่า โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดมีพยานตำรวจโทพยานต์ผู้จับกุมจำเลยที่ 1 มาเบิกความเป็นพยานยืนยันว่า ก่อนจับจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2548 พยานได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีบุคคลชื่อเจ้แดงจะลักลอบนำวิธีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมาเก็บไว้ที่บ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นบ้านของจำเลยที่ 3 เพื่อส่งเข้ากรุงเทพมหานคร ต่อมาวันที่ 3 ธันวาคม 2548 พยานเดินทางไปขอหมายค้นบ้านดังกล่าวเพื่อทำการค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา ตามหมายค้น แต่เมื่อเวลาประมาณ 19 นาฬิกา ของวันที่ขอหมายค้น พยานได้รับแจ้งจากสายลับว่าเริ่มมีการลักลอบขนวิธีที่ทำขึ้นโดย

ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นในวันดังกล่าวโดยใช้เรือข้ามแม่น้ำโขงแล้วนำไปเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 ซึ่งอยู่ห่างจากที่จอดเรือประมาณ 200 ถึง 300 เมตร โดยสายลับแจ้งด้วยว่าเมื่อมีการขนดีวีดีมาเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยที่ 3 แล้วจะขนเข้ากรุงเทพมหานครในวันเดียวกันด้วย พยานกับพวกจึงไปชุมนุมที่บริเวณใกล้บ้านของจำเลยที่ 3 ห่างกันประมาณ 200 เมตร แล้วพยานแยกตัวไปพบกับสายลับเพื่อดูการขนของขึ้นจากเรือ จากนั้นพยานกลับมาจุดที่ชุมนุมครั้งแรกโดยใช้กล้องส่องทางไกลและเห็นหน้าบ้านของจำเลยที่ 3 เปิดไฟสว่างมีคนเดินเข้าออก แต่ไม่สามารถเข้าตรวจค้นได้เนื่องจากหมายค้นระบุให้ค้นในวันที่ 4 ธันวาคม 2548 ตั้งแต่เวลา 20 ถึง 24 นาฬิกา พยานเฝ้าดูจนเวลาประมาณ 3 นาฬิกา ของวันที่ 4 ธันวาคม 2548 เห็นรถยนต์กระบะยี่ห้อมิตซูบิชิรุ่นจิวกอน สีขาว หมายเลขทะเบียน กค 8565 หอนงคาย แล่นเข้าไปที่บ้านของจำเลยที่ 3 จนเวลาประมาณ 4 นาฬิกา ของวันเดียวกันจึงแล่นออกไป พยานจึงวิงวอนแจ้งให้พวกที่เฝ้าอยู่ที่ปากซอยเทศบาล 6 สกัถจับรถยนต์คันดังกล่าวแล้วเดินทางไปสมทบพยานพบจำเลยที่ 1 และนางสาวสุมิตรา ภริยาจำเลยที่ 1 กับกล้องกระดาศสีน้ำตาลใส่ดีวีดีที่หาขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นประมาณ 30 ถึง 40 กล้อง ในรถตอนกลางและตอนท้าย พยานสอบถามจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 รับว่ารับจ้างขนดีวีดีดังกล่าวไปส่งที่กรุงเทพมหานคร โดยมีเจ้แดงเป็นผู้ว่าจ้างและดีวีดีดังกล่าวมาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ขณะตรวจค้นรถยนต์คันดังกล่าวนายนิรุธผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดอยู่ด้วยและร่วมในการตรวจค้นโดยนายนิรุธชี้และยืนยันว่าดีวีดีที่ตรวจค้นพบเป็นดีวีดีที่หาขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ และที่ปกหรือหีบห่อยังปรากฏเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของผู้เสียหายต่างๆ ด้วย พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติราชการตามหน้าที่ และเบิกความเกี่ยวกับการสืบสวนวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดคดีนี้ได้อย่างละเอียดเป็นขั้นเป็นตอน โดยเมื่อพยานได้รับแจ้งจากสายลับแล้วก็แจ้งให้โจทก์ร่วมที่ 1 ซึ่งน่าจะเป็นผู้เสียหายทราบเพื่อให้โจทก์ร่วมที่ 1 มาแจ้งความร้องทุกข์ไว้ก่อน จากนั้นพยานได้เดินทางไปยังศาลจังหวัดหนองคายเพื่อขอหมายค้นบ้านเลขที่ 313 หมู่ที่ 4 ซอยเทศบาล 6 ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ของจำเลยที่ 3 ก่อน โดยเดินทางไปพร้อมกับนายนิรุธซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจช่วงโจทก์ร่วมทั้งแปดด้วย ทั้งก่อนวางแผนจับกุมพยานยังได้ไปดูที่เกิดเหตุก่อน 2 ถึง 3 ครั้ง ดังนั้น การที่พันตำรวจโทภพกานต์ได้แจ้งให้พวกเจ้าพนักงานตำรวจสกัถจับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้รับจ้างขนดีวีดีที่หาขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นได้ในรถยนต์ที่แล่นออกมาจากบ้านของจำเลยที่ 3 ในวันเกิดเหตุที่หน้าปากซอยบ้านของจำเลยที่ 3 หลังจำเลยที่ 1 ขนดีวีดีที่หาขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 ย่อมแสดงให้เห็นว่า การจับกุมจำเลยที่ 1 เกิดจากการที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกได้ชุมนุมเหตุการณ์ที่บริเวณใกล้บ้านของจำเลยที่ 3 มาตลอดโดยใช้กล้องส่องทางไกลตามที่เบิกความจริง ส่วนที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า การที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกไม่เข้าจับกุมจำเลยที่ 1 หลังขนดีวีดีที่หาขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 ทันที จึงไม่มีเหตุผลให้เชื่อว่าพันตำรวจโทภพกานต์ไปชุมนุมเหตุการณ์ที่บ้านของจำเลยที่ 3 จริงนั้น เห็นว่า เมื่อพันตำรวจโทภพกานต์เบิกความว่า ขณะพยานชุมนุมเหตุการณ์ที่จุดชุมนุมซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของจำเลยที่ 3 ประมาณ 200 ถึง 300 เมตร พยานต้องใช้กล้องส่องทางไกลดูเหตุการณ์ ด้วยระยะห่างจากจุดชุมนุมถึงประมาณ 200 ถึง 300 เมตร ดังกล่าวจึงเป็นการยากที่พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกจะเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ที่หน้าบ้านของจำเลยที่ 3 ทันทีทันใดนั้นได้ พันตำรวจโทภพกานต์จึงต้องสั่งการทางวิทยุให้ชุดจับกุมซึ่งตั้งชุมอยู่ที่ปากซอยบ้านของจำเลยที่ 3

เข้าทำการสกัดและจับกุมจำเลยที่ 1 การปฏิบัติการของพันตำรวจโทภพกานต์ดังกล่าวเป็นเรื่องปกติธรรมดาของการวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดทั่วไปที่ต้องมีการแบ่งหน้าที่กันทำ นอกจากนี้ พันตำรวจโทภพกานต์ยังเบิกความเกี่ยวกับสภาพภายนอกบ้านของจำเลยที่ 3 ได้อย่างละเอียดว่า บ้านของจำเลยที่ 3 มีหลังคาสีแดงมีทางเข้าออกหลังบ้าน ทั้งยังถ่ายภาพบ้านของจำเลยที่ 3 ไว้ด้วย ดังนั้น การที่พันตำรวจโทภพกานต์ไม่ได้จับจำเลยที่ 1 ทันทีที่หน้าบ้านของจำเลยที่ 3 จึงหาใช้ข้อพิรุธสงสัยที่จะทำให้พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอมาเกี่ยวกับการข่มขู่ เหตุการณ์ไม่มีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังดังอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ไม่ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า พันตำรวจโทภพกานต์กับพวกข่มขู่เหตุการณ์ที่บ้านของจำเลยที่ 3 และเห็นจำเลยที่ 1 ขับรถขนดีวีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกติดีดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ของกลางออกจากบ้านของจำเลยที่ 3 จริง ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 3 ไม่ได้มีชื่อเล่นว่าแดงตามที่สายลับแจ้ง แต่มีชื่อเล่นว่าเพียร ทั้งรูปร่างและลักษณะของเจ้าแดงตามที่นางสาวสุมิตรารายาจำเลยที่ 1 ให้การต่อพนักงานสอบสวนก็ไม่ตรงกับรูปร่างลักษณะของจำเลยที่ 3 นั้น เห็นว่า แม้นางสาวสุมิตราเคยให้การในชั้นสอบสวนครั้งแรกเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2548 ว่า เจ้าแดงอายุประมาณ 38 ปี สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างผอมสูง ไขมันยาวประบ่า ผิวดำแดง รูปหน้ากลม ตาเล็กชั้นเดียว จมูกไม่โด่ง คิ้วธรรมดาไม่ต่อ หวีผมแสดด้านซ้ายหูทางเล็กน้อย ริมฝีปากบาง อย่างอื่นปกติ เห็นหน้าหรือรูปถ่ายอีกครั้งพยานจำได้ อยู่ตำบลพานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย บ้านของเจ้าแดงเป็นบ้านชั้นเดียวเนื้อที่ประมาณ 100 ตารางวา สามีเจ้าแดงเป็นเจ้าพนักงานตำรวจชื่อเล่นว่าจ๋ายาว อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรศรีเชียงใหม่ เจ้าแดงมีอาชีพขายของเด็กเล่น เสื้อผ้า และดีวีดีภาพยนตร์โดยนำเข้ามาจากประเทศ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวโดยหลบเลี่ยงภาษี และนางสาวสุมิตราได้ให้การอีกครั้งในวันที่ 26 ธันวาคม 2548 หลังจากพนักงานสอบสวนให้นางสาวสุมิตราดูภาพถ่ายใน

บัตรประจำตัวประชาชนของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นเรียกกันว่าเจ้าแดง อายุ 40 ปี มีรูปร่างสันทัด สูงประมาณ 155 ถึง 160 เซนติเมตร ไขมันยาวประบ่า บางครั้งก็รวบผมและหวีแสดด้านซ้าย หน้ารูปไข่ ตาสองชั้น กันคิ้วให้บางคิ้วไม่ต่อ จมูกและหูปกติ หน้าผากไม่กว้าง ปากไม่หนา ไม่บาง คางมน ผิวขาวเหลืองพูดภาษาอีสาน มีอาชีพค้าส่งของเด็กเล่น เสื้อผ้า และชุดชั้นใน

สำเร็จรูปที่นำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และนำดีวีดีภาพยนตร์ส่งให้แก่ลูกค้ามีสามีชื่อนายชัยณรงค์หรือจ๋ายาว แม้คำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราครั้งหลังจะแตกต่างกับที่ให้การในครั้งแรกเกี่ยวกับเรื่องรูปร่างลักษณะของเจ้าแดงหรือจำเลยที่ 3 อยู่บ้าง แต่ข้อเท็จจริงอื่นๆ นางสาวสุมิตราก็ยังคงให้การยืนยันในครั้งหลังเหมือนกับที่ให้การไว้ในครั้งแรกว่า เจ้าแดงหรือจำเลยที่ 3 อายุ 40 ปี ซึ่งใกล้เคียงกับที่ให้การครั้งแรกว่า อายุ 38 ปี และมีสามีเป็นเจ้าพนักงานตำรวจชื่อจ๋ายาว กับมีอาชีพขายของเด็กเล่น เสื้อผ้า และดีวีดีภาพยนตร์ซึ่งนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเหมือนกับที่ให้การไว้ในครั้งแรก ทั้งเมื่อนางสาวสุมิตรามาเบิกความต่อศาลก็สามารถชี้ตัวจำเลยที่ 3 ในห้องพิจารณาได้ถูกต้อง คำให้การในชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราซึ่งแม้จะมีข้อแตกต่างระหว่างคำให้การในครั้งแรกและครั้งหลังในเรื่องลักษณะรูปร่างของจำเลยที่ 3 จึงไม่ถึงกับเป็นข้อพิรุธที่ทำให้คำให้การดังกล่าวไม่มีน้ำหนักให้รับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดว่าจำเลยที่ 3 คือบุคคลที่มีชื่อเล่นว่าเจ้าแดงตามที่นางสาวสุมิตราให้การในชั้นสอบสวน นอกจากนี้ ในชั้นพิจารณานางสาวสุมิ

ตราก็ยังเบิกความตอบคำถามค้านนายจำเลยที่ 3 ด้วยว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าเพียรและชื่อแดง ด้วย ดังนั้น ข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าเพียรเพียงชื่อเดียวไม่มีชื่อเล่นว่าแดง โดยในชั้นพิจารณามีเพียงตัวจำเลยที่ 3 มาเบิกความลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดสนับสนุน จึงไม่น่าหนักและเหตุผลให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดในส่วนที่ นำสืบว่าจำเลยที่ 3 มีชื่อเล่นว่าแดง ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า คำให้การชั้นสอบสวนของ จำเลยที่ 1 เกิดจากการจูงใจของเจ้าพนักงานตำรวจที่ให้คำมั่นสัญญาว่าจะไม่ดำเนินคดีแก่นางสาว สุมิตรา และคำให้การชั้นสอบสวนของนางสาวสุมิตราเป็นคำขัดทอดเพื่อให้ตนพ้นผิด จึงนำมา รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ไม่ได้ นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านางสาวสุมิตราเป็นเพียงภริยา จำเลยที่ 1 ซึ่งนั่งรถมาด้วยกันขณะจำเลยที่ 1 ถูกจับและไม่ได้ถูกฟ้องดำเนินคดีนี้ด้วย คำให้การชั้น สอบสวนของนางสาวสุมิตราตามบันทึกคำให้การลงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 จึงไม่ใช่คำขัดทอดของ ผู้กระทำความผิดด้วยกันและสามารถนำมารับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ ร่วมทั้งแปดได้ ส่วนคำให้การของจำเลยที่ 1 นั้น แม้จำเลยที่ 1 จะเบิกความว่าจำเลยที่ 1 ให้การ รับสารภาพเนื่องจากเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งว่าหากจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพจะปล่อยนางสาว สุมิตราไป แต่ไม่ปรากฏว่านางสาวสุมิตราเบิกความสนับสนุนในข้อนี้ด้วย จึงมีเพียงจำเลยที่ 1 มา เบิกความลอยๆ ไม่มีเหตุผลพอให้เชื่อว่าคำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จะเกิด จากการจูงใจของพนักงานสอบสวน อันเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบ และต้องห้ามมิให้ รับฟังเป็นพยานหลักฐาน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 เมื่อบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2548 มี รายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการรับจ้างขูดวีดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นจากบุคคลที่มี ชื่อเล่นว่าเจ้แดงหรือจำเลยที่ 3 รวมทั้งมีรายละเอียดเกี่ยวกับตำหนิรูปพรรณ อายุ อาชีพ ที่อยู่ของ เจ้แดง และชื่อสามีกับอาชีพของสามีเจ้แดงซึ่งเป็นเรื่องยากที่จำเลยที่ 1 จะปั้นแต่งขึ้นเองได้ในวันที่ ถูกจับและสอบสวน แม้คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ตาม จะเป็นคำขัดทอดถึงจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ว่าจ้างให้จำเลยที่ 1 ขูดวีดีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของ ผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกตวีดีดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้า จดทะเบียนในราชอาณาจักรของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 ของกลางก็ตาม แต่ก็มีใช้คำ ขัดทอดเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นความผิด คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังเป็น พยานหลักฐานประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดเพื่อลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ นอกจากนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดยังมีหลักฐานการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 ตาม แผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล ซึ่งระบุว่า จำเลยที่ 1 ได้ติดต่อทางโทรศัพท์กับ โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 ซึ่งในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 3 ยอมรับว่าเป็นหมายเลข โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จริง โดยจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของ จำเลยที่ 3 จำนวน 2 ครั้ง และจำเลยที่ 1 ยังใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลขอื่นซึ่งเจ้าของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวก็ได้โทรศัพท์ติดต่อไปยังหมายเลข โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 อีกทอดหนึ่งด้วย แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ร่วมกัน กระทำความผิดโดยมีเครือข่ายร่วมกัน และแผนผังข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคลนี้ โจทก์และโจทก์ ร่วมทั้งแปดมีนางสาวสิริภักดิ์ญญา เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษซึ่งเป็นผู้จัดทำแผนผังข้อมูล

การใช้โทรศัพท์บุคคลมาเบิกความยืนยันถึงความถูกต้องของข้อมูลดังกล่าวอีกด้วย เมื่อจำเลยที่ 3 ยอมรับตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 3 ลงวันที่ 27 เมษายน 2549 ว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 เป็นหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 จริง แต่จำเลยที่ 3 กลับอุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 3 ได้เลิกใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 นานแล้วโดยไม่ปรากฏจากพยานหลักฐานของจำเลยที่ 3 ว่าได้เลิกใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลขดังกล่าวจริงหรือไม่อย่างไร คงยกขึ้นกล่าวอ้างลอยๆ ในอุทธรณ์เท่านั้น จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า แผนผังแสดงข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล ซึ่งจัดทำขึ้นโดยเจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษเป็นการตรวจหรือการเปิดเผยสิ่งสื่อสารที่บุคคลมีติดต่อกันอันจะกระทำได้ทั้งไม่ใช่การกระทำโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงเป็นการฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 049562914 ที่ตรวจสอบเป็นของจำเลยที่ 1 และมีการขยายการตรวจสอบไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จำเลยที่ 1 ติดต่อซึ่งรวมถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 016012142 ของจำเลยที่ 3 ด้วยนั้น เป็นการตรวจสอบหาพยานหลักฐานเพื่อนำมาใช้ยืนยันการทำความผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 3 อันเป็นการที่เจ้าพนักงานกรมสอบสวนคดีพิเศษปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่เพื่อปราบปรามผู้กระทำความผิดต่อกฎหมาย การตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่จำเลยที่ 1 ติดต่อซึ่งรวมถึงหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 3 ด้วยตามแผนผังแสดงข้อมูลการใช้โทรศัพท์บุคคล จึงเป็นการกระทำไปตามหน้าที่ของเจ้าพนักงานเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน มิใช่การกระทำที่ฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 36 อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่เจ้าพนักงานทำเอกสาร ดังอุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 แต่อย่างใด นอกจากนี้ ข้อที่จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 3 เป็นเพียงผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับขานวิธีที่ที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเนื่องจากจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้เช่าซื้อรู้จักกับสามีจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ จำเลยที่ 3 จึงเข้าค้าประกันแทนสามีนั้น เห็นว่า เป็นข้ออ้างลอยๆ และไม่มีเหตุผลสนับสนุนให้เห็นถึงความจำเป็นดังกล่าว แม้การเป็นผู้ค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวไม่ใช่พยานหลักฐานที่ยืนยันการทำความผิดของจำเลยที่ 3 โดยตรง แต่ก็พยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวพันของจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เก็บวิธีที่ที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและเป็นผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขับรถไปส่งวิธีดังกล่าวที่กรุงเทพมหานคร การเข้าค้าประกันการเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวจึงเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่สนับสนุนให้พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งแปดนำเสนอมาทั้งหมดมีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังได้มั่นคงและรับฟังได้โดยปราศจากข้อควรสงสัยว่าจำเลยที่ 3 เป็นผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขับรถยนต์ขนของกลางซึ่งเป็นวิธีที่ที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมทั้งแปดและของผู้เสียหายที่ 8 ถึงที่ 11 และที่ปกติวิธีดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักรกับสินค้าวิธีที่ในจำพวก 9 ของโจทก์ร่วมที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 และที่ 8 และเป็นวิธีที่ที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้เสียภาษีอากรและมีเจตนาหลีกเลี่ยงอากรสำหรับของนั้น จำเลยที่ 3 จึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และพระราชบัญญัติศุลกากร

พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ดังที่ ศาลทฤษฎีสิทธิทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษา อุทธรณ์ของจำเลยที่ 3 ทุกข้อ ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ว่า กรณีมีเหตุสมควรรื้อการลงโทษ จำคุกแก่จำเลยที่ 1 หรือไม่ เห็นว่า ตามพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่รับจ้างชนดิวีตีที่สร้างขึ้นโดย ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น และมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนใน ราชอาณาจักรของผู้อื่นจำนวนมากถึง 33,466 แผ่น ซึ่งดิวีตีดังกล่าวเป็นของที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามา ในราชอาณาจักรโดยมีเจตนาหลีกเลี่ยงอากร การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวจึง เป็นเรื่องร้ายแรงเพราะเป็นการกระทำความผิดที่มุ่งแต่จะได้รับค่าจ้างอันเป็นประโยชน์ส่วนตน โดยไม่คำนึงถึงการกระทำความผิดของตนที่จะเป็นการบ่อนทำลายเศรษฐกิจของชาติและสังคม โดยรวม ทั้งจำเลยที่ 1 ไม่ได้สำนึกในการกระทำความผิดของตนโดยให้การปฏิเสธและต่อสู้คดี และจำเลยที่ 1 ยังมีพฤติการณ์รับจ้างชนดิวีตีที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นมาก่อนจนถูก ดำเนินคดีมาแล้ว แต่ไม่เข็ดหลาบ ดังนั้น แม้จำเลยที่ 1 จะเป็นเพียงผู้รับจ้างและไม่เคยได้รับโทษ จำคุกมาก่อนกับมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัวก็ตาม แต่เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งการ กระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวแล้ว กรณียังไม่มีเหตุสมควรให้รื้อการลงโทษจำคุกแก่จำเลย ที่ 1 ที่ศาลทฤษฎีสิทธิทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 โดยไม่รื้อการลงโทษนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทฤษฎีสิทธิทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ปริญญญา ตีผดุง · นวลน้อย ผลทวี · รัชพันธ์ ประพุทธนิตินสาร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/19349/2557>